ZANE GREY

VALEA DISPERĂRII

COLECŢIA „AS DE PICĂ”
Nr. 2

ZANE GREY

VALEA DISPERĂRII

V.1.0
V.1.0

În româneşte de ST. GHERASE

Editura DANUBIA

CAP. I

Cu puţin înainte de a porni înspre şantierul societăţii petrolifere Duklas, sosi la fermă un poştaş care îi predase fermierului John Reavell, câteva scrisori.

Oamenii, ocupaţi cu armele şi caii, nu observară brusca schimbare la faţă a fermierului lor la citirea a două dintre acele scrisori.

Numai vechiului său prieten David Drake nu-i scăpa consternarea subită a lui John Reavell.

Dar nu mai era timp pentru întrebări. Sköld şi Bartlett încălecaseră, zorindu-i şi pe ceilalţi. Jeffries cel şchiop, supranumit astfel din pricină că într-o zi, diavolul de Curico într-un moment de furie, îl lovise cu atâta putere încât îl lăsase beteag de piciorul stâng, aduse armăsarul la scară.

— Trebuie să-l întreb cu altă ocazie, gândi David Drake, încălecând.

Se orândui apoi în fruntea convoiului aşteptând ca John Reavell să dea semnalul de plecare.

Nechezatul nervos al armăsarului îl trezi pe fermier din gânduri făcându-l să-şi revie, John Reavell coborî liniştit treptele verandei ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi linişti calul căruia îi dete câteva bucăţele cu zahăr, schimbă câteva cuvinte cu Jeffries, apoi încalec uşor, cu elasticitatea unui adolescent.

Cei patru călăreţi ieşiră pe poartă şi goniră învăluiţi într-un nour de praf, înspre localitatea Bantry. Pe drum nu vorbiră. Doar mai târziu şi numai strictul necesar, atunci când automobilul societăţii petrolifere Duklas, zburând în mijlocul lor, începu să urce cu zgomot, şoseaua care ducea la deal.

Riscul de a fi ucis într-o buna *zi* de către tâlhari, era prevăzut în plată. Asta o ştia şi Reavell şi toţi acei care se prezentaseră ca însoţitori.

Conducerea i se încredinţa lui Reavell. El cunoştea bine toată regiunea, trecea drept un foarte bun ţintaş şi ştia să călărească ca nimeni altul. Gene Bartlett şi Arn Sköld erau oameni de la ferma Reavell. Amândoi aveau cam 30 de ani fiecare şi nu erau căsătoriţi. Şi ei ştiau să preţuiască valoarea banilor.

Transportul astfel asigurat fu totuşi atacat de câteva ori dar nu putu fi jefuit. Doar o singură dată de când îl conducea Reavell. Atunci se şoptise numele lui Flanagan şi pe bună dreptate. Căci 4

luni mai târziu, şeriful din Bantry împreună cu John Reavell îl prinseră după o luptă scurtă, pe Ben Flanagan. Acesta fu condamnat la spânzurătoare şi executat.

De atunci, transporturile nu mai fură atacate. Totuşi, John Reavell nu neglijă măsurile de pază. Doar toată răspunderea o avea el. Drumul ducea printr-o regiune nelocuită, muntoasă, împădurită şi plină de văgăuni.

Maşina era uşor blindată şi prevăzută cu o mitralieră. O conducea Martin Dekard. Lângă el şedea Fred Hardin şi în spatele maşinei, acolo unde se aflau lăzile cu bani, Joe Britton.

La toate aceste împrejurări trebuie să se gândească David Drake în acea dimineaţa, în timp ce călărea te urma convoiului.

Maşina îşi continua drumul în vreme ce soarele se ridica tot mai sus transformând în diamante strălucitoare, rouă dimineţii.

Dimineaţa este frumoasă, prea frumoasă, gândi David Drake neliniştit şi murmură:

— Va fi o zi îndrăcit de caldă!

CAP. II

David Drake avea dreptate. Gândurile şi observaţiile sale erau juste. Reavell era în dimineaţa aceea, altfel decât de obicei. Vina o purtau cele două scrisori pe care le citise înainte de plecare. De la acesta scrisori, John Reavell nu-şi mai putea lua gândul. În ele era descrisă viaţa fiului său de care ar fi vrut să fie mândru, pentru care ar fi sacrificat orice, pe care îl dăduse să înveţe carte? Care fusese dat afară de la universitate.

Să fi trăit degeaba? Să fi fost de prisos tot ce am făcut până acum? De ce? Acestea erau gândurile care îl frământau. Armăsarul pe care îl călărea se împiedică puţin şi îl abătu de la ele.

John Reavell îşi dădu seama, că pe ceilalţi îi uitase. Chiar şi timpul îl uitase. Trebuia să fi fost aproape de amiază. Soarele frigea nemilos de deasupra unei stânci. La dreapta şi la stânga drumului se înălţau brazi uriaşi iar de-a curmezişul lui pământul era plin de rădăcini. Drumul devenise foarte anevoios.

John Reavell se uită cercetător împrejur. Încă o jumătate de oră şi apoi trebuiau să poposească undeva. Caii erau obosiţi şi oamenii peste măsură de transpiraţi Căldura devenise insuportabilă iar călăritul un chin pentru călăreţi şi pentru cai.

John Reavell urmări zborul celor două mari păsări de pradă care până atunci stătuseră cocoţate pe o stâncă. Aceste păsări cafenii, îşi întinseră deodată uriaşele lor aripi, se înălţară sus de tot şi dispărură dincolo de pădure.

Apropierea celorlalţi îi distrase atenţia de la ele. De fapt, zborul brusc al celor două păsări era ceva neobişnuit. La ora aceea păsările erau de obicei sătule şi nu se mişcau de la locul lor până către seară când porneau din nou după pradă.

John Reavell călări mai departe, cam la vreo zece paşi depărtare de maşină. Curico începu să ţopăie neliniştit. Armăsarul încă nu se împăca cu gălăgia acestor namile zburătoare şi rău mirositoare.

Deodată, John Reavell observă o mişcare în desiş. Intuiţia lui îl puse în gardă. Puse mâna pe puşcă, o luă înainte şi strigă prevenindu-i pe ceilalţi:

— Atenţie!

Atât putu să articuleze căci în aceeaşi clipă răsună o împuşcătură al cărei zgomot depăşi chiar şi pe acela al motorului

maşinei. Curico făcu o săritură sălbatecă şi John Reavell fu aproape gata să cadă de pe cal. Dar săritura aceasta îi salvă viaţa. Un copac uriaş începu să se clatine deodată, o şuierătură puternică se auzi cutremurând văzduhul, apoi un scârţâit de aşchii. Martin Dekard împinse frâna cu toată puterea întorcând volanul însă copacul se prăbuşi peste partea din faţă a maşinei sfărâmând parbrizul în vreme ce prin aer răsunară pocnituri de armă.

Arn Sköld fu cel dintâi atins de gloanţe. El se prăbuşi peste calul sau care o luă razna. Gene Bartlett descăleca la iuţeală, se lăsă la pământ, căută un adăpost şi de acolo începu să tragă nebuneşte în tâlharii ascunşi în desiş. Mai încolo, David Drake îşi făcea drum înspre maşină. Automobilul se opri în loc. Greutatea copacului îl oprise sfărâmându-i piesele conducătoare.

John Reavell reuşi să-şi oprească armăsarul. Copacul prăbuşit îl despărţise de ceilalţi. Trebuia să se întoarcă şi să le sară într-ajutor. Între timp, mitraliera intrase în funcţiune şi continua să tragă. Dar nici tâlharii nu se lăsau mai prejos.

Pentru John Reavell nu exista altă soluţie decât să pornească prin mijlocul drumului, expus la gloanţele tâlharilor ceea ce şi făcu, fără să se sinchisească de pericol, trăgând la rându-i câteva gloanţe în direcţia de unde veneau împuşcăturile tâlharilor.

Îi mai despărţeau doar câţiva metri de maşină când un glonte îl nimeri drept în piept şi un altul îi făcu să sângereze mâna dreaptă.

M-au atins, îşi spuse el. Îl cuprinse o senzaţie de leşin şi văzu negru înaintea ochilor. Atunci, John Reavell făcu o uriaşe sforţare ca să-şi învingă slăbiciunea, apucă strâns hăţul calului, îi înfipse pintenii în burtă, îl întoarse din drum şi se atârnă de gâtul lui.

— Fuga Curico! Aleargă, poate reuşim. Trebuie să alarmăm şantierul! Goneşte!

Atât mai putu spune şi este de mirare că a mai avat putere să-şi pornească armăsarul la drum. Luptând cu leşinul, John Reavell atârna în şea ţinându-se cu mâna lovită de glonte, de coama calului.

Două ceasuri chinuitoare, dură goana nebunească înspre şantier. Credinciosul animal, ca şi cum ar fi înţeles porunca stăpânului, goni peste văi şi dealuri, fără să se oprească şi ajunse la şantier aproape de sfârşitul lucrului. Oamenii sosiţi în grabă, îl găsiră pe John Reavell leşinat îşi mai reveni totuşi pentru câteva clipe şi mai putu spune:

— Am fost atacaţi, salvaţi – salvaţi – apoi câteva cuvinte

neclare din care nu se putu înţelege decât atât: fiul meu! Dar nimeni nu pricepu ce vrea spună cu asta.

Apoi, faţa energică a lui John Reavell se decolora. Se chirci parcă, ochii îşi pierdură strălucirea şi devenire tulburi. Încă odată, John Reavell mai încercă să respire, apoi trupul său uriaş se întinse cât era de lung şi înţepeni.

CAP. III

Câteva ore după ce convoiul părăsise localitatea Bantry, se auzi gâfâitul maşinei expresului care se apropia de staţie.

Câteva ceasuri după plecarea convoiului din Bantry expresul îşi făcu apariţia în staţie.

La Bantry, expresul nu oprea decât un minut. Din el coborî un călător urmat de un negru îmbrăcat în alb şi care îi cără valizele până la uşă.

De altfel acest călător era singurul în ziua aceea.

După plecarea trenului, călătorul căută cu privirea, pe peron, o fiinţă omeneasca ce să se ocupe de bagajul său. Sosirea expresului nu prea stârnea senzaţie la Bantry astfel încât nu asistă la plecarea lui de cât un singur om, un bărbat care purta nişte pantaloni largi iar pe cap o pălărie mare, de paie. Dar şi individul acesta dispăru după puţin timp, într-o baracă ce se afla nu departe de şine, fără să-l preocupe prezenţa călătorului.

— Frumoasă primire, îşi spuse călătorul în timp expresul dispărea în depărtare.

Dincolo de şine, din nisipul strălucitor, se înălţa câteva barăci de tablă încreţită şi câteva şoproane. O tăbliţă vopsită în alb, purta numele staţiei. Încolo nimic. Un câmp pustiu, şine argintii care îţi deştepta dorinţa de ducă, şi aceste câteva barăci sărăcăcioase. Deasupra, cu cer senin şi fără pic de nour cu un soare canicular.

Călătorul era leoarcă de apă, deşi nu mişcase nici măcar o mână de când se afla pe peron. Şi nici măcar o adiere de vânt, de nicăieri.

Cum nu se arătă nimeni care să-i care bagajele, călătorul luă el însuşi, în fiecare mână câte o valiză şi se îndreptă în spre baraca cea mai apropiată.

Mac Cabe, şeful staţiei, funcţionar poştal şi deţinătorul altor funcţiuni mai mărunte, stătea în baracă, trântit jos un pat de fier şi răsfoia cu atenţie un vechi magazin ilustrat studiind chipurile femeilor acolo apărute.

Căldurii care domnea în baracă, el îi venise de hac cu câteva pahare de Brandy. Până seara, nu mai trecea pe aici nici un tren şi Mac Cabe se gândi să-şi omoare timpul dormind. Acesta era singurul lucru care îi făcea oarecare plăcere. Ceea ce îl făcu să mârâie atunci când auzi bătându-i-se în uşă şi când îl văzu

intrând pe călătorul de adineaori, încărcat cu bagajele sale.

— Bună ziua! spuse străinul, liniştit.

— Ce căutaţi aici?

— Doresc câteva informaţii, răspunse călătorul cu un aer timid.

Mac Cabe holbă ochii. Străinul putea să tot aibă vreo 25 de ani şi avea, pentru Bantry, o înfăţişare pur şi simplu imposibilă. Şi colac peste pupăză, mai purta şi mănuşi. Mănuşi, pe o căldură de 40 de grade.

— Aici nu-i birou de informaţii. Du-te la dracu! Vreau să fiu lăsat în pace aşa încât ieşi afară! În modul acesta, Mac Cabe voi să-l intimideze şi mai mult pe tânărul care i se păruse atât de rezervat. Tinerii moderni îi erau nesuferiţi şi acesta părea să fie un asemenea tânăr. Purta un costum deschis, o cravată colorată, o pălărie de panama, cămaşă de mătase şi mănuşi. Asta era prea mult pentru Mac Cabe.

Mac Cabe era pe cale să mai adauge câteva înjurături când tânărul se apropie de el, îl apucă cu o mână de umăr şi cu cealaltă de braţ şi întrebă:

— Probabil că n-ai învăţat ce-i politeţea?

— Dă-mi drumul, zbieră Mac Cabe, furios.

— Pe unde ajung aici la Bantry?

— Dă-mi pace… voi să mai strige Mac Cabe, dar în clipa aceea simţi pe umăr o apăsare de fier şi mâna răsucindu-i-se ca un burghiu.

Încercă să se elibereze din strânsoare dar nu reuşi.

— Două ceasuri depărtare de aici. O sosea duce…

— Aşi avea cu ce pleca acolo?

— Nu. Poate să vină spre seară vreo trăsură dar nu e sigur.

— Bagajul meu trebuie să ajungă la Bantry.

— Seara, vine poştaşul.

— Aşa?

Mac Cabe tocmai voi să spună ceva dar tocmai în clipa aceea se auzi de pe sosea, un zgomot de roţi, tropăitul unui cal, şi deodată, un slab strigăt de ajutor.

Atunci, necunoscutul sări în sus şi repezindu-se la uşă, o deschise larg şi scoase capul afară. Mai întâi nu văzu decât un nour de praf, după aceea zări o căruţă cu doi cai. Pe capră sta ghemuită o tânără care ţinea hăţurile încercând cu disperare să tragă de ele în timp ce caii alergau de rupeau pământul. Se părea că fata pierduse stăpânirea asupra cailor care speriaţi de cine ştie ce, goneau nebuneşte. Apoi, caii o luară la stânga şi în

câteva clipe s-ar fi izbit de una din barăcile de tablă care le era în cale. Însă din baracă ieşi un om înalt şi bine legat şi se azvârli cu iuţeala fulgerului asupra cailor. O smucitură scurtă zgudui caii şi căruţa şi pe urmă animalele se liniştiră şi se opriră locului, numai la câţiva paşi de baracă.

Lângă ei zăcea la pământ un om rănit, cu fruntea şi mâinile pline de sânge dar care se ridică de jos în acelaşi moment în care fata cobora.

Ioana Drake nu putu scoate o vorbă. De spaimă, încă mai tremura. Se întâmplase o minune. Omul acesta, care se azvârlise asupra cailor făcuse un lucru supraomenesc şi ea fusese salvată.

— Îţi mulţumesc, mai mult nu putu spune.

Simţi cum i se întunecă vederea, cam totul se învârteşte în jurul ei. Genunchii i se muiară şi un oftat îi ieşi de pe buze…

Necunoscutul, cu toate că era rănit, văzând ca fata se prăbuşeşte, îi sări într-ajutor şi o mai prinse în braţe, în ultimul moment.

Mac Cabe, se trezi. Cu paşi mari ieşi din baracă şi râmase cu gura căscată când văzu ce se petrecuse.

Caii însă, scormoneau liniştiţi iarba săracă ce creştea aici, ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut.

— Ajută-mi să ducem pe fata asta în coliba dumitale, îl invită străinul.

De data aceasta Mac Cabe nu mai protestă. Cu băgare de seamă, o duseră pe fata care leşinase, în baraca şefului gării.

— Apă şi o cârpă curată! ceruse străinul.

Mac Cabe alergă. Cât ai clipi din ochi aduse de toate.

Chiar după primul compres rece, aplicat pe frunte, Ioana Drake deschise ochii. Privirea ei o întâlni pe a străinului şi ea se îmbujoră puţin şi încercă să se ridice. O mişcare a străinului o opri.

— Te rog să stai liniştită.

— Şi caii mei? întrebă Ioana Drake, încet.

— Nu avea nici o grijă. Stau la umbră şi cred că Mac Cabe mi-a împlinit rugămintea. Ai frecat caii? îl întrebă apoi pe Mac Cabe.

— Fireşte, domnule, răspunse Mac Cabe, brav.

Curajul străinului îi făcuse lui Cabe o mare impresie. Părerea lui asupra străinului, era de-acum fixată.

— E un om straşnic! îşi spuse Mac Cabe în gând şi asta era la el cea mai mare laudă ce o putea aduce unui om.

Ioana Drake stătea lungită şi nemişcată pe patul lui Mac Cabe şi nu scotea o vorbă.

Străinul se adresă lui Mac şi îi spuse:

— Aş vrea să merg la Bantry. Geamantanele mele pot rămâne până atunci aici. Pe unde ajung la ferma Reavell?

Înainte ca Mac Cabe să răspundă, Ioana Drake l-o luă înainte şi zise:

— Trebuie să mă reîntorc la Bantry şi dacă vrei îţi pot lua cuferele şi chiar şi pe d-ta te pot lua până acolo.

O clipă numai ezită străinul, dar apoi dete aprobativ din cap şi declară:

— M-ai îndatora foarte mult.

CAP. IV

Soarele era aproape de asfinţit când căruţa condusa de Ioana Drake ajunse la cotitura de la marginea localităţii Bantry. Între câteva lăzi şi baloturi de stofă, se înghesuiau şi valizele străinului. Străinul şedea lângă Ioana Drake pe capră, Datorita tinereţii ei, fata îşi revenise repede şi acum părea cu totul înviorată.

Ioana Drake era cel mai mare dintre copiii lui David Drake. Avea 23 de ani şi trebuia să ajute la toate treburile fermei. O făcea cu plăcere deoarece era o fată vioaie şi întotdeauna bine dispusă. Putea să se zbenguiască întocmai ca un băiat, călărea de-a dreptul pe spatele cailor, fără şea şi avea o predilecţie specială pentru animalele tinere. Ca din cauza aceasta făcea adesea cunoştinţă cu pământul, nu-i păsa.

Azi dimineaţă, profitând de plecarea tatălui ei, înhămase la căruţă, doi mânji, cu toate că David Drake nu-i dăduse voie, şi plecase la drum. La început totul a mers bine până ce caii chinuiţi de sete şi de insecte, o luaseră razna. Sfârşitul acestei plimbări, îi tăiase pofta pentru multă vreme să mai întreprindă asemenea aventuri.

Dar Ioana Drake nu mai era numai spaima fermei ci şi o veritabilă Eva, adică foarte curioasă. După câtva timp lăsă caii în voie şi întrebă:

— Vrei să mergi la ferma Reavell?

La această întrebare, străinul ridică capul, o privi dintr-o parte şi răspunse:

— Da. Aş dori să vorbesc cu John Reavell.

— Vii de la oraş?

— Din Saint Louis.

— Ah! Din Saint Louis? Am auzit că acolo se …. multe prostii şi că nu e bine pentru tineret.

— De e?

— Băiatul lui John Reavell învaţă acolo. O poamă bună precum se spune.

— Îl cunoşti?

— Pe Donald Reavell? Nu. Nici nu vreau să-l cunosc. Îmi ajunge că-l aduce pe tată-său la sapă de lemn.

— Pe tatăl său? Cum asta?

— Ei, nu vreau să-l ponegresc, dar asta ţi se va spune şi la

Bantry, că băiatul ăsta risipeşte la Saint Lotus, bani tatălui său, bani câştigaţi cu multă trudă, că se ţine după femei, îşi pierde nopţile prin cluburi în timp ce tatăl său economiseşte fiecare dolar pentru ca ştrengarul asta de băiat sa poată învăţa carte. Dar ce treabă ai cu bătrânul Reavell?

De data asta, el nu-i mai răspunse atât de repede. Ioana Drake se uita drept înainte. Trebuia să fie atentă la cai şi nu putea vedea faţa străinului care la ultimele ei cuvinte se întunecase puţin.

— Vreau să-i predai salutări din partea lui Donald Reavell, îi răspunse el în cele din urmă.

Ioana Drake întoarse, capul:

— Îl cunoşti?

— Da. Aşa în treacăt.

— Probabil că te-a trimis la Bantry ca să-i stoarcă iar bani tatălui său?

— De fapt, nu pentru asta. Dar totuşi… încuviinţă străinul.

— Bani şi iar bani! Cât îl urăsc pe băiatul ăsta, continuă Ioana Drake, Trebuie să ştii, explică ea, că tatăl meu David Drake şi John Reavell sunt vechi prieteni. Multe nu prea povesteşte bătrânul Reavell dar ca vecini, auzim şi vedem mai multe decât ceilalţi. Nu este groaznic că bătrânul Reavell care avea cea mai frumoasă fermă din împrejurime, a trebuit să reia totul de la început după ghinionul ce l-a avut cu furtuna care i-a distrus pământurile? John Reavell este un om cinstit. Cum a ajuns la un asemenea băiat, este o enigmă.

— Bine, dar pe cât am auzit, forma Reavell este foarte productivă?

— Productivă? ironiză fata furioasă şi dete bici cailor care o luară la goană.

Mai apoi, după ce caii îşi mai încetiniră mersul, spuse:

— Acum ferma produce iar. Dar numai o mică parte din ea îi mai aparţine lui Reavell. A trebuit să-şi ipotecheze pământurile ca să-i procure parale veselului său domnişor. Dar asta încă na fost de-ajuns. John Reavell a fost cel dintâi care sa prezentat să se angajeze ca însoţitor al transportului de bani pentru şantierul societăţii petrolifere Duklas, el un om de 50 de ani.

Ioana Drake îşi dăduse frâu liber mâniei dar pentru că străinul o lăsase să vorbească, fără s-o întrerupă, adăogă cu o veselie provocătoare:

— Dacă te întorci la Saint Louis, repetă-i domnişorului în chestie, toi ce ţi-am spus. Să nu care cumva sa vie la Bantry. Aici

n-avem nevoie de hoţi de bună ziua.

— Poate că eşti nedreaptă cu acest Donald Reavell. Poate că el habar n-are de toate acestea.

— Asta nu-i o scuză. De ce nu vine niciodată la Bantry ca să se convingă?

— Saint Louis şi Bantry sunt departe unul de altul. Dl. Reavell este la fermă?

— Nu. Azi dimineaţă a sosit maşina societăţii, cu salariile lucrătorilor şi au plecat cu toţii la şantier. John Reavell va fi la fermă abia peste trei zile.

— Mulţumesc, spuse străinul apoi nu mai scoase nici un cuvânt.

Dar şi fata tăcu şi îşi îndreptă toată atenţia asupra cailor care la apariţia primelor clădiri de la Bantry, începuseră să iuţească pasul.

Aproape de centru, străinul îi mai puse o întrebare:

— Există aici un hotel, domnişoară Drake?

— Fireşte. Este hotelul Atalanta. Vrei să cobori acolo?

— Dacă nu este un mare ocol pentru dumneata, atunci te rog.

— Trecem pe acolo, domnule…

— Terry, aşa mă cheamă. Scuză-mă d-ră Drake, dar convorbirea cu d-ta a fost pentru mine atât de interesantă…

Ioana Drake întrerupse.

— Acum îţi baţi joc de mine, îl cunoşti pe Donald Reavell şi mă iei drept o tânără proastă care nu ştie ce vorbeşte dar… ar ţine foarte mult să afle adevărul şi îl va afla de asta poţi fi sigură.

Câteva clipe mai târziu, Terry se despărţi de Ioana cu o prietenească strângere de mână.

— Vino pe la noi, d-le Terry. Ne va face plăcere să te vedem.

Terry o scrută cu privirea, apoi spuse:

— Voi aştepta întoarcerea d-lui Reavell, d-ră Drake, şi apoi va trebui să mă reîntorc la Saint Louis.

— Treci totuşi pe la noi, te rog.

Terry coborâse şi stătea de-acum pe primele trepte ale hotelului când fata apucă hăţurile. O cuprinse cu privirea şi vocea sa nu mai sună atât de sigur.

— Voi veni domnişoară Drake, la plecare, ca să-mi iau rămas bun.

Apoi se despărţiră.

Dl. Faver proprietarul hotelului Atalanta se ocupa personal de străin. Îl conduse într-o cameră spaţioasă având câte o faţadă pe fiecare lături a colţarului clădirii. O fereastră dădea în strada

principală, iar alta se deschidea peste un loc viran anume lăsat pentru călătorii care soseau călări.

Terry se dezbrăcase şi acum stătea pe marginea patului numai în pantaloni şi cămaşă cu mâneci scurte. Începuse să se întunece şi liniştea din casă îi făcea bine. Căci avea nevoie de linişte ca să reflecteze. Acum, când era singur, deveni foarte abătut. Cuvintele fetei îi reveneau în minte şi judecata ei îi arăta limpede la ce trebuie să se aştepte căci el însuşi era… Donald Reavell.

Cu zece zile mai înainte fusese pus în alternativa sau părăseşte de bună voie universitatea, sau va fi eliminat printr-o decizie a decanatului. Alese prima soluţie. Dar răspunsul acesta îl dăduse într-o formă care constituia o nouă provocare. Şi-a luat rămas bun de la prieteni şi s-a hotărât să plece la Bantry. Înainte de plecare i-a anunţat tatălui său, ziua sosirii, dar John Reavell nu venise la gară. De ce?

În primul moment, crezuse, că tatăl său fusese înştiinţat de la Saint Louis, despre cele întâmplate. Acum, lipsa tatălui său de la gară se putea explica. Se putea, ca scrisoarea lui sa nu fi ajuns încă la destinaţie, sau să fi ajuns abia după plecarea tatălui său. După cele relatate de fată, tatăl său plecase din Bantry şi poate că nici nu bănuia ce se întâmplase la universitate. Ar fi fost mai bine să fie aşa.

La Bantry, el nu fusese niciodată căci tatăl său s-a opus ori de câte ori şi-a exprimat dorinţa să-şi petreacă vacanţa la fermă.

— Mai bine du-te să ţi-o petreci în lume, îi spunea tatăl său. Ferma nu este interesantă şi o poţi vedea mai târziu. Cu aceste cuvinte, tatăl său îl ţinuse departe de Bantry şi de fermă.

Care va fi atitudinea tatălui său faţă de el? Cu siguranţă că va face scandal, căci Donald avea nevoie de parale. Şi încă foarte urgent. Contractase la Saint Louis datorii de onoare şi trebuiau lichidate imediat. Va fi pentru ultima oară când va cere bani tatălui său.

CAP. V

Donald Reavell stătea pe gânduri de multă vreme, când un strigăt, îl tăcu să sară din pat şi să deschidă o fereastră. Afară, strigătele se înmulţiră şi din depărtare se iviră nişte călăreţi urmaţi de o mare mulţime.

Un om, călare se apropie ca o săgeată, de hotel. Avea capul gol şi bandajat cu cârpă plină cu sânge. Lumea care se strânsese între timp în faţa hotelului, se dete la o parte ca să-i facă loc. Omul alunecă de pe cal, se împiedecă de primele trepte ale hotelului şi strigă:

— Transportul a fost atacat. John Reavell e mort şi Arn Sköld. Tâlharii au dispărut cu toţi banii… Restul vorbelor sale se pierdu în zgomotul mulţimii.

Donald Reavell voi să se-ndrepte spre uşă, dar puterile îi părăsiră. Se agăţă cu mâinile de cadrul ferestrelor şi încercă să-şi dea seama de cele petrecute.

John Reavell e mort. Acestea erau singurele cuvinte pe care le reţinuse. Ele îi răsunau mereu în ureche şi inima începu să-i bată cu putere. Tatăl său murise?… Pe el îl cuprinse disperarea.

Trecuse de miezul nopţii. La ferma Reavell mai ardea lumina. David Drake adusese trupul neînsufleţit al prietenului şi acum îl veghea el singur. Îi gonise pe toţi care voiau să-l înlocuiască. Nu mai era nici obosit nici flămând. Locul său era lângă vechiul său prieten.

În noaptea asta, mii de gânduri îi trecură prin minte şi el avea copii. Dincolo zăcea nemişcat, trupul celui mai bun prieten ai său şi pe faţă îi juca lumina lumânărilor. Se apropie, şi avu impresia, că John Reavell nu murise ci că doarme numai.

Afară, câinele începu să latre şi David Drake auzi poarta scârţâind. Ieşi afară şi zări o umbră venind spre casă. David Drake, nu era fricos. Îl întâmpină pe străin. Şi-l întrebă:

— Ce doreşti?

— D-ta eşti dl. Drake?

— Da. Şi cine eşti d-ta?

David Drake nu avu nevoit să audă răspunsul. Intuiţia sa îl făcu să ghicească cine este străinul.

— Sunt Donald Reavell.

— Donald Reavell, fiul său, repetă Drake încet.

— Pot să-l văd pe tata?

David Drake se dete în lături şi-l lăsă să intre în casă, examinându-l în acelaşi timp cu ochii săi mari. Acesta era vasăzică băiatul!

Se mira deşi ştiuse că băiatul trebuia să sosească. O aflase cu câteva ceasuri mai înainte, atunci când în calitate de prieten al răposatului, preluase împlinirea ultimelor dorinţe ale prietenului său. Dar nu se aştepta să-l vadă pe Donald Reavell atât de repede şi în nici un caz încă în puterea nopţii.

Donald Reavell stătea nemişcat în faţa tatălui său. În sufletul său părea că s-a stins toată simţirea. Donald Reavell parcă împietrise. Afară, câinele urla a jale iar în casă, liniştea mormântală şi licăritul lumânărilor făceau şi mai lugubră noaptea în care un fiu îşi lua rămas bun, pentru totdeauna, de la tatăl său, cerându-i iertare.

Când îl auzi revenind. David Drake tresări.

— Aş dori să-ţi vorbesc, spuse Donald Reavell.

— Şi eu. Vino pe verandă, în casă nu e locul potrivit pentru cele ce am să-ţi spun.

Donald Reavell îl urmă în tăcere. Felul de a vorbi a lui David Drake, nu-l supără. Fusese doar prietenul tatălui său şi îi înţelegea asprimea.

— Ce cauţi la Bantry? Îţi trebuie oare parale. Dar de data aceasta te-ai înşelat. Nu mai există parale, se răsti David Drake.

Donald Reavell se încruntă. Un zâmbet amar îi flutură în colţul gurii.

— Parale? Nu. Nu vreau parale. Totul s-a schimbat. Moartea tatei mi-a deschis ochii.

— Ferma este ipotecată.

— Ştiu. În puţinele ceasuri cât am stat la Bantry am auzit destule. De aceea nici n-am venit, E drept, avusesem intenţia să-i cer bani. Vei afla totul. Nu mai sunt la universitate.

— Te-au dat afara.

— Nu. Am plecat singur.

— Tatăl d-tale m-a instituit administrator al fermei. Du-te la Aldermann Benthon care ţi-o va confirma. D-ta eşti moştenitorul fermei, dar John mi-a pus o condiţie şi eu nu vreau să mă abat de la ea. Fă, din băiatul meu, un om, David, aşa a lăsat scris cu limbă de moarte. Numai atunci să intre în stăpânirea fermei, când tu David, îl vei socoti demn!… Şi pe Dumnezeul meu, Donald Reavell, îţi spun că n-ai ce căuta la fermă afară doar dacă poţi dovedi că ştii ceva mai mult decât să ceri şi să risipeşti parale.

— Ai dreptate, d-le Drake. Tatăl meu avea toată încrederea şi îţi cunoştea caracterul incoruptibil. Este bine aşa şi eu sunt de acord. Venisem doar să-mi iau rămas bun de la tata. Am o singură rugăminte: să-mi dai armele şi calul tatălui meu.

— Să munceşti, îl întrerupse David Drake.

— Voi munci. Dar mai întâii am altceva de făcut şi asta înainte de a intra în serviciul fermei, ceva care îţi va dovedi d-tale şi locuitorilor din Bantry, că Donald Reavell tot este bun la ceva.

Urmă o scurtă pauză, apoi David Reavell spuse hotărât:

— Voi răzbuna moartea tatălui meu. Îi voi urmări pe tâlhari până când îi voi prinde şi voi îi preda justiţiei.

— Dumneata? Lasă asta pe seama oamenilor şerifului. Ce ştii d-ta ce este o goană după bandiţi şi ce ştii d-ta cum se trăieşte la ţară? Ştii să călăreşti? Ştii să mânuieşti puşca? Pământul e mare şi natura puternică. Mai bine munceşte.

— Voi munci. Fi fără grijă. Nu vreau să mă eschivez de la muncă cinstită. Dar spune şi d-ta dacă nu m-ar arăta lumea cu degetul dacă aş începe cu munca la fermă. Am greşit, David Drake, dar vreau să repar greşeala. Am şi eu mândria mea. Doar port numele lui Reavell. Vreau să fiu respectat atunci când muncesc. N-aşi fi însă liniştit dacă aş lăsa nerăzbunată moartea tatălui meu şi dacă aş ştii că ucigaşul său se bucură de libertate. Dacă reuşesc, mă întorc iar dacă mor, voi muri cel puţin bărbăteşte.

David Drake tăcu. Se plimbă de colo până colo, contemplând acoperişurile grajdurilor şi şoproanelor şi iedera îndelung. I se luase o piatră de pe inimă, Donald Reavell nu părea să fie un laş, cu toate că băiatul spunea vorbe mari. Se părea ca băiatul moştenise mândria tatălui, acea mândrie care îl oprise pe bătrân să se destăinuiască vechiului său prieten.

— Îţi fac o propunere, Donald Reavell! spuse David Drake, în cele din urmă. Acolo în grajd se află calul tatălui d-tale, pe el a călărit până în clipa morţii. Curico este un armăsar sălbatec. Tatăl d-tale l-a prins cu mâna lui şi l-a domesticit. Nimeni afară de ei nu-l putea călări. Pe nimeni altul decât pe tatăl d-tale nu-l suporta în şa. Dacă Curico te suportă şi te lasă să-l încaleci, voi socoti asta drept un semn că poţi încerca aventura. Dacă nu te rabdă, va trebui să rămâi la fermă.

— Bine, David Drake. Primesc propunerea.

— Hai cu mine. Ceea ce îţi pui gând trebuie făcut imediat. Afară de asta nu avem nevoie de martori, declară David Drake îndreptându-se spre grajd.

Donald îl urmă încordat.

Înainte de a intra în grajd, David Drake întrebă:

— Vrei să-i pun şeaua?

— Fără şea, răspunse Donald, dârz.

David Drake intră înăuntru şi Donald rămase afară. Băiatul era sigur de succes. Era un bun călăreţ, unul dintre cei mai abili jucători de polo şi se pricepea să-şi conducă calul peste orice obstacol. La urma urmei, era hotărât să învingă. Toată viaţa lui viitoare atârna de asta.

David Drake apăru cu splendidul armăsar de căpăstru. Calul păşi mândru şi începu să tropie nervos. Se îndrepta spre un vast teren împrejmuit din dosul casei, făcându-i semn lui Donald să-l urmeze. Acolo lăsă calul liber şi aşteptă ca Donald să-l ajungă din urmă.

Îmbrăcămintea lui Donald nu-i plăcea. Donald purta un costum comod de oraş, o cămaşă de sport, şi pantofi. Îl arătă pantalonii şi-l întrebă:

— Vrei să călăreşti aşa?…

— Aşa cum sunt, răspunse Donald şi îşi dezbrăcă numai haina pe care o azvârli în iarbă.

David Drake ieşi afară din împrejmuirea terenului, închise portiţa după el şi se instală în dosul ei ca să urmărească spectacolul.

În clipa aceea, Donald îşi încordă toată atenţia asupra calului.

Se părea că armăsarul nici nu-i bagă în seamă pe Donald. Totuşi, Donald observă, după felul nervos în care ciuleşte urechile, animalul era foarte atent. Donald se apropie de Curico până la câţiva paşi, dar armăsarul făcu o săritură, o luă la goană împrejurul terenului şi se opri ceva mai încolo. Jocul acesta, Curico îl repetă de câteva ori. Simţise intenţia străinului şi i se depărta cât mai mult ca să nu-l poată prinde.

Donald îi lasă timp. Îl urmă doar încet lăsând calul să se îndepărteze şi apoi iar se apropia de el, tot încet, pentru a-l obişnui cu prezenţa sa. Avea doar timp şi voia să izbutească. Urmă aşa până când animalul nici nu se părea că vrea să fugă, Rămase liniştit locului, întoarse de câteva ori capul şi începu să pască. Apoi ridică deodată capul şi îl lăsă pe Donald să se apropie. Acesta înainta pas cu pas. Toţi muşchii îi erau încordaţi. Se aştepta ca armăsarul să sară înlături, să-l răstoarne şi să fugă.

Dar Curico rămase liniştit. Îl lăsă chiar să-i atingă pielea şi să-i apuce frâul. Donald îl mângâie, aşteptă puţin apoi încăleca. În aceiaş clipă, Curico sări în sus, se scutură încercând să-şi azvârle

călăreţul, o luă razna peste câmp dar fără să scoată vreun sunet. Apoi, se lăsă pe genunchii din faţă şi se trânti pe o rână, la pământ odată cu Donald care avu prezenţa de spirit să sară şi el. Crezând că şi-a azvârlii călăreţul, Curico sări din nou în sus, dar odată cu el sări şi Donald care nu lăsase să-i scape frâul din mână. Atunci calul deveni furios şi o luă iar razna ca şi cum abia acum s-ar fi trezit. Scena se repetă de câteva ori până ce calul reuşi să-l azvârle pe Donald, la pământ. Izbitura fu atât de puternică încât David Drake, de dincolo de gard, scoase o înjurătură şi era gata să intervină.

Se întâmplă însă o minune. După ce îşi azvârlise călăreţul, calul se apropie încet de Donald care zăcea la pământ cu oasele aproape frânte, şi începu să-l miroasă pe faţă, Donald însă nu-şi pierduse cunoştinţa. Lăsă calul să-i plimbe botul peste faţă şi scoase doar un singur cuvânt pe care îl auzise spunându-i odată tatăl său şi anume: „Evelyn”. Era numele mamei sale. La auzul acestui cuvânt, Curico ciuli urechile şi îl fixă pe Donald, cu ochii săi de animal inteligent.

Donald se ridică şi calul nu făcu nici o mişcare, nici chiar atunci când îi atinse căpăstrul. Ba îl lăsă chiar îl lăsă să încalece şi se lăsă condus în voie.

Aşa ceva nu mai văzuse David Drake care râmase cu gura căscată. De mirare aproape că uită să mai deschidă portiţa şi după ce trecu, îl urmări cu privirea pe Donald care îşi mână calul până la grajd. Acolo, Donald descălecă, fi duse pe Curico în boxă, îl frecă, îl ţesălă şi îi dădu o porţie bună de ovăz.

— Ai învins, declară David Drake.

Donald însă, cu toate că pălise puţin din cauza durerii ce-i pricinuise căzătura, îl însoţi pe David Drake până în casă, liniştit, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

CAP. VI

În noaptea aceea, Ioana Drake nu putuse dormi, întâmplarea din ziua precedentă o impresionase atât de mult încât n-o putuse uita.

La ferma Reavell nu se auzea nici o mişcare, încă o oră şi oamenii trebuiau să înceapă lucrul. Ori poate că astăzi nu vor lucra. Stăpânul fermei murise şi cine ştie ce se va alege de fermă.

Ioana Drake se îndreptă înspre fermă şi fu întâmpinată în curte, doar de câinele veşnic flămând. Urcă treptele verandei, intră în casă dar nu întâlni pe nimeni. Lumânările din jurul mortului aproape se topiseră cu totul. Ioana nu era fricoasă şi nu se temea de moţi. Se miră numai că nu-l găsise pe tatăl ei pe care îi crezuse a fi aici. Ioana contemplă cu pietate, mortul care în viaţă fiind îi fusese un bun prieten. Apoi trase cu urechea dar nu auzi nici cel mai mic zgomot. Unde să fie tatăl ei? Fusese vorba că va veghea la căpătâiul prietenului său şi acum când se îngâna de ziuă, el era absent. Deodată, Ioana Drake rămase ca ţintuită locului. În faţa ei se află masa lui John Reavell, masa lui de lucru la care în ajun, David Drake şi cu judecătorul de pace, discutaseră chestiunea moştenire. Pe această masă se afla o fotografie a lui John Reavell. Fata o luă de pe masă dar când o privi mai îndeaproape, mâinile începură să-i tremure şi când o întoarse şi citi dedicaţia scrisă pe dosul fotografiei, ea dete un strigăt şi scăpă fotografia din mână. Căci chipul nu era al lui John Reavell ci a lui Terry, străinul care o salvase de la moarte şi acesta nu era altcineva decât Donald Reavell, fiul decedatului. Acesta rezulta din dedicaţia pe care o citise şi care glăsuia astfel: „Iubitului meu tată de la fiul său recunoscător, Donald”.

Nu mai era nici o îndoială: omul care îi salvase viaţa, fusese Donald Reavell. Şi ea îi zugrăvise în culorile cele mai negre. Ce-o fi gândit el despre ea?

Ioana se roşi toată de ruşine. Se întoarse, mai arunca o privire asupra mortului, ieşi afară pe verandă unde rămase deodată ca ţintuită pe loc. În curte se afla tatăl ei alături de acela care se numea Donald Reavell şi care era moştenitorul fermei.

Donald Reavell tocmai încăleca. Văzându-l călare, fata rămase cu gura căscată de mirare, căci calul nu era altui decât Curico. Nu-i venea să-şi creadă ochilor şi nu mai înţelegea nimic. Nu

trecea Curico drept calul dracului pentru că îl trântea la pământ pe oricine ar fi îndrăznit să încerce să-l încalece? Să fie vreo minune?

Fata se zgâia nedumerită spre poartă unde Donald îşi lua rămas bun de la tatăl ei, strângându-i mâna.

Donald ieşi pe poartă şi mână calul înspre coline. Nu era nevoie să-l mai gonească, Curico o luase în galop de parcă ar fi ştiut care sunt intenţiile noului său stăpân. Şi Donald căută să găsească o explicaţie pentru subita transformare a calului şi nu găsi alta decât că armăsarul fusese confidentul bietului său tată în clipele lui de mâhnire şi deznădejde. Curico devenise blând din clipa în care auzise pronunţându-se numele de Evelyn. Cine ştie de câte ori îi va fi vorbit tatăl său lui Curico, despre pierderea prea timpurie a soţiei sale. Şi numele acesta calul îl ţinuse bine minte şi fusese cuvântul magic care îl ajutase pe Donald să învingă.

Acum Donald începea aventura. Ea însemna pentru el, proba de foc.

Donald goni calul până la locul unde se produsese atacul. Drumul ducea prin Bantry, printre câmpuri nesfârşite de grâu şi porumb, trecea pe lângă întinderi împădurite, după aceea venea o prăpastie largă pe marginea căreia drumul se încolăcea de un perete înalt de stâncă apoi intra în munte printre coloane de brazi seculari alternând cu o bogată vegetaţie caracteristică regiunilor sălbatece şi neexplorate de secole.

De la David Drake, Donald aflase cum fusese săvârşit atacul. Banditţii, 5 la număr, pregătiseră bine tâlhăria. Înainte ca oamenii convoiului să-şi fi putut reveni din surpriză, o ploaie de gloanţe căzuse asupra lor. Cu toate astea, atacul ar fi eşuat, dacă maşina nu ar fi luat foc şi ei n-ar fi trebuit să retragă din locul acela strâmt pentru ca să nu fie expuşi la explozia ce urma să se producă. De aceea, Joe Britton a trebuit să abandoneze mitraliera.

Sub ploaia de gloanţe ale bandiţilor, Joe Britton şi Martin Dekard fură siliţi să părăsească maşina cărând cu ei şi pe Hardin care fusese rănit grav. Arn Sköld murise ciuruit de gloanţe. În timp ce se retrăgeau lăsând maşina pradă flăcărilor, Gene Bartlett fu lovit de un glonte care îi sfâşie braţul. În drum, fură urmăriţi şi nu ar mai fi apucat să ajungă la Bantry dacă între timp nu şi-ar îi făcut apariţia oamenii alarmaţi de John Reavell.

Doi dintre bandiţi fură omorâţi. Al treilea grav rănit, fu prins şi înainte de a muri destăinui numele căpeteniei lor: Sam Flanagan.

Numele acesta preocupa întregul Bantry. Era spaima regiunii. Fiul tâlharului care sfârşise la spânzurătoare, îşi alesese cariera tatălui său.

Sam Flanagan şi tovarăşul său Jesse Hallman izbutiseră să fugă. Înainte însă de a părăsi locul unde s-a produs atacul, au mai avut timpul să golească lăzile de tot conţinutul. 32.000 de dolari în argint şi bancnote, căzură în mâna lor.

Şeriful Manning nu se afla la Bantry.

Avea de supravegheat o regiune întinsă. Trebuia să treacă multă vreme până să poată întreprinde el însuşi urmărirea bandiţilor. O trupă de oameni din Bantry precum şi o alta de la şantier, călări, urmăriseră pe tâlhari dar în întunericul nopții, le pierduseră urma.

Acum, urmărirea o continua Donald.

Bandiţii dispăruseră înspre apus, în direcţia munţilor Eagle, munţi prăpăstioşi şi al căror şir de stânci forma o cetate de netrecut, o adevărată barieră înspre Vest, între cele două şesuri. Acolo trebuia să se afle cuibul lui Sam Flanagan. Şi tot acolo îşi propusese Donald să înfrunte proba de foc înainte de a se reîntoarce la Bantry, începu prin a explora locul unde se comisese atacul. Nu găsi nici o urmă şi nici nu era cu putinţă să găsească vreuna căci urmăritorii bandiţilor colindaseră pretutindeni în imediata vecinătate a locului unde se presupunea că s-ar îi ascuns bandiţii pentru a întreprinde atacul şi în modul acesta şterseseră orice urmă de pe teren.

Îi lăsă calului o jumătate de oră de odihnă în care timp îşi linişti foamea cu o bucată de slănină cu pâine iar setea cu câteva înghiţituri de ceai rece, apoi Donald încălecă din nou, coti la stânga şi se depărtă de sosea intrând în pădure.

Deocamdată, se orienta după urmele lăsate de urmăritorii din ajun şi care se îndreptau în linie dreaptă spre vest.

CAP. VII

Zilele următoare se scurseră repede pentru Donald, datorită iuţelii calului său, înaintă foarte repede.

În fiecare loc, în fiecare aşezare omenească, el încercă să afle o urmă a celor doi bandiţi. Întrebă de ei pretutindeni sperând să descopere pe undeva trecerea lor căci avea o descriere amănunţită a semnalmentelor lui Sam Flanagan şi a tovarăşului lui. Era convins, că în cele din urmă îi va descoperi cu toate că uneori îi încerca îndoială pentru că îşi da foarte bine seama că pornise la drum, aşa orbeşte, în necunoscut.

În primele zile se luase de pe urma lăsată de copitele unui cal. Curând însă, ea se pierdu în nisipul dintre stânci. A patra zi de la plecarea sa din Bantry, Donald zări în depărtare acoperişurile unei mici localităţi la marginea unui deal la poalele căruia se răsfira şirul de case.

Neaşteptata apropiere a acestei localităţi fu o binefacere pentru Donald care din cauza drumului şi a căldurii caniculare pe care o suportase atâtea zile, se simţea extenuat. Cu mare greutate se mai ţinea în şea. Cum proviziile sale ca şi acelea pentru cal, erau pe sfârşite, trebuia să mulţumească providenţei care îi scosese în cale acea localitate.

Ardea de dorinţa să-şi odihnească oasele trudite într-un pat ca lumea şi ca să şi-o împlinească mai repede, o porni în galop într-acolo. După câtva timp Donald trecu pe lângă nişte câmpuri de porumb în drumul unei ferme. În apropiere de fermă, îi răsări în cale un om cu părul cărunt purtând îmbrăcămintea obişnuită fermierilor. Acesta stătea rezemat de gard dincolo de împrejmuirea fermei şi îl privea cu interes.

Donald îl salută şi îşi opri calul. Bătrânul răspunse scurt la salut. Îl examină cu neîncredere şi îşi aţinti privirile asupra lui Curico.

— Cum se numeşte localitatea aceasta, întrebă Donald.

— Valley-Town.

— Există pe aici vreun hotel sau vreun han unde să pot înnopta?

— Da, la un kilometru de aici. Se numeşte Ben-Ginty-Boardinghouse.

— Mulţumesc, spuse Donald şi fu gata s-o pornească mai departe dar se-ntoarse şi întrebă:

— Nu cumva ai văzut trecând pe aici în cursul zilei, doi oameni călări?

În loc să-i răspundă, omul îi întoarse spatele şi se îndreptă spre fermă.

La început, Donald rămase surprins. Nu se dumirea de ce se purtase omul acesta atât de neprietenos. Trebuie să aibă un motiv, gândi el, dar care? Descăleca, îl apucă pe Curico de căpăstru şi se luă după bătrân. Acesta se întoarse brusc şi în mână ţinea un revolver.

— Opreşte-te! îi strigă el lui Donald. Nici un pas mai departe! Aici nu-i loc pentru hoţii de caii. Cară-te!

— Ce, eşti nebun? întrebă Donald.

— Încă nu atât de nebun încât să nu pot deosebi un om de treabă de un pungaş.

— Halo! mârâi Donald, fără a se supăra căci judecându-l după cum era îmbrăcat, omul avea dreptate să-l suspecteze.

În costumul pe care îl purta şi pe care i-l cedase David Drake, nu prea putea inspira încredere. Donald însă, fusese fericit că nu mai trebuia să aştepte până a doua zi ca să-şi poată cumpăra de la Bantry îmbrăcămintea necesară pentru drum. Zilele care le petrecuse pe drum, au făcut restul, schimbându-i înfăţişarea. Nici nu se putuse rade măcar şi în jurul feţei îi crescuse o respectabilă barbă.

Dar bătrânul nu părea să aibă chef de vorbă şi încă nu lepădase revolverul din mână. Donald făcu un pas înainte şi spuse liniştit:

— Te-nşeli, omule. Nu sunt nici vagabond nici pungaş. Vin de la Bantry.

— Bantry. Habar n-am unde-i asta. Eu atâta ştiu, un fermier cinstit, rămâne la fermă.

— Şi dacă aş fi în urmărirea unor bandiţi?

— Eşti şerif, ai legitimaţie?

— Nu, dar te-asigur…

— Cară-te! Şi repede! Aici n-au ce sa caute asemenea indivizi. Şi dacă vrei să ştii, complicii d-tale au trecut pe aici, azi la prânz şi acum nădăjduiesc că se prăjesc în focul iadului.

Primise răspunsul la întrebarea sa şi acum ar îi fost firesc, ca Donald să plece. Purtarea bătrânului însă i se păru suspectă şi cu siguranţă că ea avea o cauză. Fără să se sinchisească de purtarea duşmănoasă a omului, se descinse la repezeală şi atârnă cingătoarea cu cele două revolvere, de şeaua calului pe care îl împinse mai la o parte, apoi astfel dezarmat se îndreptă

spre fermier strigându-i.

— Dacă îţi face plăcere, n-ai de cât să tragi. Nu sunt înarmat. Ceea ce doresc de la dumneata, este o lămurire.

Purtarea lui Donald îi impuse bătrânului. Revolverul îi dispăru în buzunarul pantalonilor, apoi zise:

— Vino!

Câteva minute mai târziu, şedeau amândoi în faţa casei, la umbră.

Înainte ca fermierul să poată scoate o vorbă, Donald îi povesti cele întâmplate în apropiere de Bantry.

— Dacă îmi dai voie să-ţi spun părerea mea, iat-o: odihneşte-te bine în noaptea asta şi-apoi întoarce-te. Oamenii care au trecut azi pe-aici păreau a fi dintre aceia care nu ştiu de glumă. Aici, se sfârşeşte lumea. Dincolo, cam la opt kilometri mai departe începe valea disperării. Pe aici au trecut mulţi. Sau se reîntorceau după câteva zile pe jumătate nebuni, sau dispăreau pentru totdeauna. Oamenii noştri nu se ocupă de această vale care este o pustie de sare încinsă de soarele canicular. Ziua, căldura este de 50 de grade şi pe aceasta mlaştină uriaşe de sare împietrită, nu creşte nici un arbore, nici o buruiană. În direcţia aceea au dispărut cei doi. Avem motive să nu ne sinchisim de ei. Localitatea noastră este mică. Cea mai apropiată staţie de cale ferată se află la o depărtare de opt ceasuri de-aici. Oamenii îşi au munca lor. Restul nu-i interesează.

Donald râmase pe gânduri. Informaţiile astea erau ispititoare dar şi descurajatoare în acelaşi timp. Era pe urmele adevărate dar fusese avertizat de primejdiile ce le va avea de înfruntat.

Omul pe care îl avea în faţă nu părea a fi un slăbănog. Cu toată vârsta înaintată, înfăţişarea lui bărbătească trăda putere şi o voinţă de fier. Cu atât mai mult cântăreau cuvintele sale. Îi va urmări. Dacă doi oameni înfruntau pericolul din vale îl va înfrunta şi el.

— Voi petrece noaptea la han. Nu renunţ la urmărire. Mâine voi porni la drum. Urmele celor doi le voi mai putea găsi.

— Ai foarte mare curaj. Eşti încă tânăr. Şi tinereţe este nesocotită. Pune-l pe Ben Ginty să-ţi povestească cum îndrăzneala de a trece valea a fost plătită cu nesfârşite chinuri, cu moartea cea mai cumplită.

— Nu mă pot întoarce. Am jurat să dau de urma banditţilor şi să-i găsesc.

— Te joci cu viaţa, stărui omul.

— Nu-mi pasă, spuse Donald hotărât.

— Cum vrei. Du-te. Vei găsi casa lui Ben. Ca măsură de prevedere, spune-i că te-a trimis Gene Parker. Străinii nu se bucură de trecere. Şi încă ceva: ai un cal cum rar se găseşte. Ar fi păcat să piară acolo. Nu vrei să-l vinzi?

— Calul meu? Nu! Niciodată, chiar dacă mi-ai oferi pentru ei tot aurul pământului. Calul şi armele mele au fost ale tatei.

— Bine. Nu te despărţi de ele. Poate să ai mai mult noroc decât toţi ceilalţi care au încercat aventura. Groşii via în această vale nu este numai natura. Se spune că undeva pe acolo s-ar afla un oraş mort.

— Un oraş mort.

— Ruinele unui oraş care ar fi jucat cândva un rol însemnat. Dar despre asta o să-ţi povestească Ben Ginty. Călătorie bună. Şi dacă te vei mai reîntoarce, o să mi pară bine să-ţi strâng mâna.

— Mulţumesc! Mă voi întoarce, fii sigur!

CAP. VIII

În zorii dimineţii următoare, cu o oră înainte de săritul soarelui, Donald Reavell părăsi Valley-Town.

După plecarea sa, Ben Ginty rămase îngrijorat. După părerea lui tânărul acesta mergea la moarte sigură. Donald făcuse tot ce era omeneşte cu putinţă, ca să reziste, îşi luase cu el provizii cât putu să ducă şi multă apă proaspătă.

O oră de la plecare, ajunse printr-o strâmtă trecătoare, al cărui teren era mocirlos, într-un loc de unde putea contempla valea misterioasă cufundată încă în negură.

Mult nu putea distinge. Prin ceaţa care se întindea pe toată suprafaţa din vale ca un imens lac, nu pătrundea nici un zgomot până ia el. Pe toată întinderea nu se zărea nici un copac, nici o buruiană. Numai pământ galben, ars de soare şi piatră.

La ieşirea din strâmtoare, Donald mai făcu un scurt popas. La un izvor, îşi împrospăta provizia de apă. El însuşi bău până se sătură şi-l sili şi pe Curico să bea. Apoi îşi spală faţa şi trupul până la brâu cu apa aceea rece, îşi muie cămaşa de lână şi o îmbrăcă aşa, udă. În modul acesta, trupul căpătă şi el o provizie de umezeală.

Examina pământul cu atenţie şi dând peste urmele celor doi bandiţi, se luă după ele cu armăsarul de căpăstru şi coborî ultima terasă luând-o la vale. Soarele încă nu răsărise. Doar o dâră de roşeaţă în spre răsărit îi anunţa apariţia.

La început, Donald merse încet căci peste tot se lovea de mici cratere, de stânci şi de blocuri de sare.

Primele ceasuri care urmară, le petrecu calare. Donald, urmând sfatul lui Ben Ginty, bău din când în când câte o duşca de apă. Dar la ce bun? I se spusese doară, că oameni având sticlele pline cu apă, pieriseră aici. Trupul lor nu putuse rezista la o asemenea temperatură. Leşinul şi apoi moartea, îi lovise aproape pe toţi.

Curând se iviră primele avertismente pentru îndrăzneţul întreprinzător. Schelete de cai, moviliţe purtând o cruce la căpătâi, indicau victimele acestei văi necruţătoare şi abia îşi zori calul şi trecu înainte fără să se sinchisească. El îşi urmă ţinta: să-i găsească pe bandiţi.

Căldura devenea din ce în ce mai greu de suportat. Soarele îşi trimitea razele-i dogoritoare, peste întreaga întindere a văii,

despre care unii spuneau că trece de o sută kilometri.

Donald, calarea înainte, continuând să bea din când în când câte o gură de apă şi să-şi adape calul la mici intervale. Totuşi, calul începu să-şi încetinească mersul şi Donald simţea cum îl apucă sfârşeala. Era leoarcă de apă şi limba începu să i se umfle de căldură.

Trebui să închidă ochii căci razele soarelui se restrângeau în sus de pe terenul lucios şi ochii începuseră să-l doară. Fiecare mişcare a braţului, deveni un chin, fiecare respiraţie aducea o nouă căldură, şi setea deveni arzătoare.

Nici Curico nu mai putea îndura căldura aceasta de iad. La un moment dat, se poticni de o moviliţă, se prăbuşi în genunchi, îşi răsturnă călăreţul apoi se întinse la pământ. În căzătură, Donald se lovi de marginea unei pietre şi îşi pierdu cunoştinţa.

Cât timp a stat aşa, nu-şi mai putea da seama. Se deşteptă din leşin sub loviturile repetate ale lui Curico; inteligentul animal izbutise să şi înfrângă slăbiciunea şi să se ridice şi acum, necheza şi încerca să-şi trezească stăpânul.

Donald făcu o sforţare uriaşă ca să se ridice. Când fu pe picioare, smulse de pe şea ultima damigeană cu apă, turnă din plin preţiosul lichid peste o cârpă pe care o stoarse deasupra capului iar apoi se frecă cu ea peste faţă şi peste gât şi braţe. După ce îi dădu şi lui Curico să bea din apa ce mai rămase, încălecă şi porni înainte.

Apa îi mai înviorase parcă. Ajunseră la un dâmb ce se întindea de-a lungul unei ridicături stâncoase care îl depăşea. Donald îndreptă calul într-acolo căci deşi soarele dogorea pretutindeni cu aceiaşi intensitate, pe dâmbul de la poalele ridicătorii de stâncă, era cel puţin umbră. Îndemnat de stăpânul sau Curico se căţără pe dâmb. O potecă îngustă se întindea de-a lungul stâncii. O luă pe această potecă şi văzu cum prin crăpăturile stâncii, drumul se lărgeşte.

Trecu mai departe şi deodată, dincolo de o crăpătură mai pronunţată, zări pentru prima oară, iarăşi buruieni, o mlaştină numai pe jumătate secată şi dincolo o baltă murdară. La vederea ei, opri calul, descălecă şi încercă să se târască până la ea, nu izbuti însă şi căzu leşinat la pământ. Când se deşteptă din leşin, era noapte.

Cu membrele înţepenite, dar totuşi mai înzdrăvenit, se ridică şi se duse să-şi caute calul. Curico zăcea ceva mai încolo, dar la apropierea stăpânului său se ridică şi se lăsă mângâiat.

— Bravul meu prieten, spuse Donald calului, de parcă ar fi

putut să-l priceapă. Cum să-ţi mulţumesc! Apoi, îi scoase şeaua, căuta un loc potrivit pentru popas şi cu ajutorul materialului ce avusese grijă să-l ia cu sine începu să facă un mic foc.

Aici mai era destul de cald şi lipsa de vânt menţinea în aer, zăpuşeala. În umbră, valea se întindea la nesfârşire. Cu groază se gândea Donald îndărăt, la drumul parcurs şi la toate câte le îndurase. Valea îşi merita numele.

Masa lui simplă, de seară, o sfârşi curând. Provizia de apă era foarte redusă. Cu cât îi rămăsese nu putea ajunge departe. Dar nici înapoi nu se mai putea întoarce.

Acum această alternativă nici nu se mai punea. Chiar să fi vrut, tot n-ar fi putut abandona urmărirea bandiţilor. Trebuia să capete siguranţa, că ascunzătoarea lor se află aici ori în altă parte.

Răbdarea lui Donald fu încununată de succes mai repede decât se aştepta. După patru ceasuri de călărie la marginea văii celei mari, iarăşi în caniculă, peretele de stâncă începu să se depărteze. În depărtare, Donald zări iarăşi urme de vegetaţie. Curând observa ici, colo, câte un copac şi printre ele acoperişurile unei aşezări omeneşti.

Într-o stare de aproape complectă epuizare, Donald ajunse la primul şir de case. Dar nicăieri nu întâlni vreo urmă de viaţă. O tăcere mormântală domnea în toată localitatea. Ca şi cum apropierea văii morţii ar fi sugrumat viaţa. Casele erau pe jumătate ruinate şi printre ele creşteau buruieni. Totuşi, mârâitul unui câine ajunse până la urechile lui Donald. Colo, printre zidurile dărâmate aproape ale unei case, Donald descoperi prezenţa unei femei care la vederea lui se retrase grăbită în timp ce un mare câine lup se repezi lătrând furios gata să se repeadă asupra calului.

— Halo! strigă Donald, răguşit.

Femeia întoarse capul, îl privi o clipă şi apoi dispăru. Numai câinele rămase pe loc lătrând, cu şi mai multă furie, îşi arăta colţii şi părea să aibă mare poftă să şi-i înfigă în carnea calului.

Donald îi dete o lovitură şi îşi îndemnă calul să înainteze dar câinele se luă după ei fără să înceteze lătratul.

Zece paşi mai putu face calul. Apoi se auzi un strigăt ameninţător:

— He! Ce cauţi aici?

— Un popas, răspunse Donald. Linişteşte-ţi câinele altminteri îl liniştesc eu, adăogă el înfuriat.

Drept răspuns, omul scoase o fluierătură. Lătratul infernal al

câinelui încetă ca prin farmec. Cu coada între picioare se întoarse la stăpânul său. Acesta făcu câţiva paşi printre bălării, se opri, şi-i examina pe străin cu multă curiozitate.

Multe nu putu desprinde Donald de pe faţa înconjurată de barbă a omului, dar ochii aceia mici şi întunecaţi ai individului îl îndemnau să fie atent.

— Aici nu-i loc de poposit, omule! Noi înşine n-avem ce mânca. Te sfătuiesc cu binele, să pleci mai departe. După câteva ceasuri de drum, vei găsi în altă parte un loc unde să te odihneşti.

În clipa aceea, apăru femeia de adineaori şi îi şopti omului ceva la ureche. Individul păru nemulţumit dar se întoarse spre Donald şi-i spuse:

— Mergi până la prima încrucişare de drumuri şi acolo coteşte la stânga. Patru case mai încolo, dai de hotelul Majestic. Cu plată, vei putea să înnoptezi acolo.

— Mulţumesc, răspunse Donald, vesel.

Şi pe strada pe care coti la stânga, domnea aceeaşi linişte mormântală, aceeaşi ruină, dar se putea observa, că la unele clădiri se făcuseră oarecare reparaţii. O haită de câini îi ieşi în cale salutându-l cu lătrăturile lor sălbatece.

CAP. IX

Hotelul Majestic era relativ bine întreţinut. Avea două etaje şi era mai înalt decât toate celelalte clădiri. În timp ce la celelalte clădiri geamurile ferestrelor lipseau sau erau sparte astfel că vântul putea să sufle în ele în toată voia, hotelul avea toate ferestrele intacte ba chiar prevăzute şi cu obloane. Nu se vedea nici urmă de om şi de aceea hotelul îţi făcea impresia că este nelocuit.

Donald era obosit, epuizat şi vesel că a ajuns la destinaţie. Totuşi se hotărî să fie foarte prevăzător. Conversaţia de adineaori îl făcuse bănuitor.

Cum nu se arătă nimeni, Donald călări până la primul şopron şi acolo descălecă. Trebui mai întâi să se sprijine de cal căci picioarele îi erau înţepenite. Totul îi juca în faţa ochilor.

Simţea cum iar îl apucă ameţeala. Se opri deci o clipă în loc spre a respira adânc ca să-şi revină.

Acoperişul şopronului se sprijinea pe două piloane de lemn şi sub el era umbră. Donald se întrebă dacă era bine să scoată şeaua de pe cal sau să-l lase deocamdată aşa. Se putea să fie nevoit să fugă.

De fapt, nimic nu dovedea încă, că bandiţii se refugiaseră în acest oraş mort. Judecând după cele ce i se spusese la Valley-Town, se părea că acolo este cuibul bandiţilor. Ce era deci de făcut?

Mai întâi, era cu totul lipsit de forţe şi avea neapărată nevoie de odihnă, apoi şi calul era obosit. Curico trebuia îngrijit cum îngrijită trebuia rana ce şi-o făcuse în căzătură. Prin urmare, o odihnă de câteva zile era imperios necesară.

În timp ce chibzuia astfel, scoase şeaua de pe cal. Nu întoarse capul ci se purtă astfel ca şi cum ar fi fost în cea mai deplină siguranţă. Numai puşca şi-o rezemă în imediată apropiere ca s-o aibă la îndemână. Revolverele le păstră la cingătoare. Nu-i scăpă totuşi apropierea a doi oameni.

— Bună ziua străine.

Donald se întoarse brusc.

— Te-ai speriat? întrebă unui dintre cei doi, înalt cât un munte.

— Bună ziua. Nu v-am auzit venind. Sunt cu nervii puţin cam zdruncinaţi. Călătoria prin vale n-a fost tocmai plăcută.

— Este oricum o îndrăzneală şi nu mulţi au putut ajunge teferi

până aici. Vii de la Valley-Town?

Donald se aşteptase la această întrebare.

— Numai în parte, spuse el.

— Burrow, Will Burrow mi se spune şi sunt proprietarul acestui hotel.

— Terry, domnule Burrow, îmi este numele. Vin de la Saint Louis şi vreau să merg în ţinutul Colorado. Am însărcinarea din partea întreprinderii mele să cercetez zăcămintele de borax din vale.

— Eşti geolog? Sau poate cauţi aur?

Donald se forţă să râdă ceea ce îi venea foarte greu. Îşi dete perfect de bine seama, că era supus unui interogator.

— Aur? Cred, că aici aş putea să caut aşa ceva mult şi bine. Deocamdată nu ştiu măcar cum se numeşte localitatea aceasta ascunsă.

— Oraşul nu mai există. Nu-l vei găsi pe nici o hartă.

— Dar trăiesc totuşi oameni aici?

— Nu întotdeauna şi numai de câţiva ani. Pe vremuri localitatea aceasta se numea Yverdon şi era renumită. Acum şaizeci ori cincizeci de ani, ba chiar acum patruzeci de ani se mai găsea pe aici aur. Te miră? Citeşte istoria celor dintâi căutători de aur din ţinutul Colorado şi vei da de numele Yverdon. Dar asta a fost de mult. Yverdon a murit şi istoria lui aparţine trecutului. Probabil că nici nu te interesează? încheie Burrow, cu o privire pânditoare.

— Ba chiar foarte mult! Mi-ai putea spune ceva despre acest oraş?

— Poate, mai târziu. Acum ţi-o fi foame şi sete. Lasă-ţi calul aici şi vino cu mine. Nu prea suntem pregătiţi pentru musafiri dar o cameră în care să te poţi odihni, tot îţi voi găsi.

— Imediat. Mai întâi aşi dori să-mi îngrijesc calul. Apă aveţi?

— Mă duc să aduc apă şi mâncare pentru cal, spuse însoţitorul lui Burrow, îndepărtându-se grăbii.

După un sfert de oră, Donald, însoţit de către cei doi oameni, se îndreptă spre casă. Curico rămase sub şopron având toate cele de trebuinţă.

Urcă câteva trepte şi pătrunse într-un fel de cârciumă.

Încăperea era foarte curată. Câteva mese, scaune şi o tejghea lungă ca şi podelele ce fuseseră înlocuite, păreau noii. În dosul tejghelei stătea o femeie mai în vârstă, ocupată cu ştersul paharelor.

Încăperea era plăcută, răcoroasă şi bine aerisită. Din cauză că

obloanele erau numai pe jumătate ridicate, camera era pe jumătate în întuneric şi Donald trebui mai întâi să se obişnuiască cu lumina înainte de a putea distinge totul din jurul său.

La început, Donald crezuse că el este singurul muşteriu. După ce se mai obişnui cu întunerecul parţial din odaie, observă în colţul de lângă fereastră, doi călători la a căror vedere inima începu să-i bată cu putere. Aceştia erau probabil, Sam Flanagan şi Jesse Halmann. Se stăpâni şi se forţă să pară liniştit.

Luă loc alături de Burrow la o masă şi zise cu un aer mulţumit:

— Este ca-n vis. După o călătorie prin iad, iată-mă iarăşi la umbră. Setea a fost răul cel mare.

— Ai avut noroc, omule, spuse Burrow. Cam ce ai vrea să mănânci?

— Mai întâi, dă-mi ceva să beau. După asta o friptură bună. Este multă vreme de când nu m-am mai îndopat ca lumea.

Răbdarea lui Donald fu pusă la grea încercare. Nădăjduise să rămână singur câteva clipe şi nu-i fu pe plac că Burrow şi ajutorul său care încă nu se recomandase, luaseră loc la masa la care el fusese aşezat în aşa fel în cât cei de la fereastră să-l poată examina în voie.

Donald râmase liniştit şi se ocupă numai de mâncare. Friptura era excelentă şi el o stropi cu trei pahare de whisky de cea mai bună calitate. Burrow îl îndemnă să mai bea dar credinţa că băutura dezleagă limbile nu se dovedi valabilă pentru Donald.

De data aceasta, viaţa plină de petreceri care a duso la Saint Louis, îi folosi lui Donald foarte mult. Acolo învăţase să bea. A-l culege de sub masa, era foarte greu.

Mâncă cu multă poftă şi îşi mai comandă câteva felii de slănină afumată ca supliment. Această mâncare suculentă îi dete putere şi îl ţinu treaz. Şi de asta avea nevoie căci colo, lângă fereastră, şedeau Sam Flanagan şi Hallman.

Donald nu putea ridica ochii fără să dea de mutrele lor. Cu sau fără voie, trebuia să se ocupe de cei doi bandiţi.

— Tatăl meu a mai apucat beţia aurului de aici. Din Yverdon, începu Burrow, să povestească.

Îşi răsuci o ţigară şi continuă:

— Pe atunci, mai curgea pe aici, Manitoba. Râul cobora din munte şi târa după el bulgări şi nisip de aur. În epoca aceea, Yverdon era la apogeu. Trebuie să fi fost frumoasă viaţa aici. De cum s-a auzit că pe locurile astea se găseşte aur, mii de oameni au năpădit întreaga regiune şi unii izbuteau să se îmbogăţească peste noapte. Dar banii se duceau pe băutură şi petreceri.

Bătăile şi asasinatele erau la ordinea zilei. O beţie pustiitoare, cu petreceri şi femei plutea asupra întregului oraş. Până ce aurul se rări, noul zăcăminte se descoperiră în California şi Yverdon fu încetul cu încetul, părăsit. Restul l-a făcut un cutremur de pământ căruia se datoreşte dispariţia râului Manitoba. Aventurierii plecară tot atât de iute precum veniseră. Câţiva oameni mai rămaseră locului, dar cum solul nu mai era bun de nimic, nici măcar pentru creşterea vitelor, plecară şi ei. Yverdon rămase pustiu şi dacă te vei plimba prin oraş nu vei găsi decât ruine.

— Bine, dar acum trăiesc oameni aici? spuse Donald.

Răspunsul nu-l căpătă imediat. Burrow îşi răsuci mai întâi o altă ţigară, până se hotărî să răspundă.

— Fireşte. Câteva familii. Dar ele duc o viaţă mizerabilă. Apa este aici tot atât de rară ca şi aurul. Pentru a obţine apă a trebuit să se sape adânc în pământ. Numai în primăvară când se topesc zăpezile şi toamna când încep ploile, se mai scurge apă de la munte. Oamenii care s-au retras la Yverdon, vor să trăiască o viaţă izolată, numai a lor. Pentru străini, este un loc periculos. Căci toţi oameni prea curioşi, au trebuit să plătească a lor curiozitate cu viaţa.

— Foarte interesant, domnule Burrow şi îţi mulţumesc mult pentru povestea dumitale.

Burrow se ridică de pe scaun.

— Acum sunt foarte obosit, continuă Donald. Şi-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai arăta camera.

— Vino, domnule Terry, îl pofti Burrow.

Doug, însoţitorul lui Burrow, rămase pe loc, impasibil. Îl urmări cu privirea pe Donald care se ducea la culcare, mai goli un pahar cu whisky, se ridică de la masă şi cu mâinile în buzunare se apropie de masa celor de lângă fereastră.

— Băiatul acesta este un spion, spuse Doug.

— De ce? întrebă unul din cei doi.

— Nu pot să-mi dau seama, Sam, dar îmi dau capul, că minte. Ceea ce a spus lui Burrow, că vine de la Saint Louis…

— Omul are mâini foarte îngrijite, observă conmeseanul lui Sam.

— Are. Chiar foarte bine îngrijite pentru un geolog.

— Ce i-a spus lui Burrow? întrebă Sam Flanagan, liniştit.

Doug relată în câteva cuvinte convorbirea de sub şopron.

— De la Saint Louis până-n valea deznădejdii este cale lungă. Şi tocmai pe un singur om să-l trimeată societatea să caute

borax. De ce unul singur? Nu Sam, chestia nu-i curată.

— Se poate să ai dreptate, spuse Sam Flanagan, plictisit O să examinăm calul băiatului. Calul mi s-a părut cunoscut. Şi-apoi, Jack este la postul său. Mary Marshall şi câinele lui Jack anunţă doară când se apropie cineva. Omul nu ne poate scăpa. Este singur. Să presupunem că ar fi spion trimis după noi, ar trebui să-i urmeze şi alţii. Singur, ce poate să facă împotriva noastră?

— N-aţi văzut cum vă privea de cercetător? Omul ăsta are o intenţie anumită, stărui Doug, cu încăpăţânare.

— Tot ce se poate. Faţa lui mi-e necunoscută. Acum du-te la postul tău, Doug.

Şi cu aceste cuvinte, Sam Flanagan îi concedia spre a relua conversaţia cu Hallman, întreruptă de insistenţele plictisitoare ale lui Doug.

CAP. X

Camera lui Donald era de forma pa trate, avea ferestrele spre curte, era mobilată simplu, cu un pat de fier, un lavoar pe un trepied tot de fier, două scaune de paie şi două cuiere improvizate pe două plăci de lemn văpsite în verde şi bătute în perete, Donald putea fi mulţumit.

Primul lucru pe care îl făcu când se văzu singur fu să deschidă o fereastră. În curte, îi văzu pe Curico legat sub şopron şi gâfâind de căldură. Calul fusese adăpat i acum se odihnea la umbră.

Cercetă cu privirea priveliştea ce o avea în faţă, în dosul şopronului văzu urme de cal ce pornea printr-un câmp sărac şi se pierdea printre câţiva copaci. Mai departe, în fund, văzu un ţarc imens în care zburdau în mare număr de cai.

Donald închise fereastra, se duse la lavoar şi turnându-şi o mare cantitate de apă, se spălă pe tot corpul. Apoi se bărbieri, îşi schimbă cămaşa, şi se trânti puţin pe pat.

Un zgomot surd, îl făcu să ciulească urechile. Dormise probabil câteva ceasuri căci acum când se deşteptase, camera se afla în întuneric.

Din curte, se auzi voci. Dar nu acesta era zgomotul care îl trezise din somn. Rămase nemişcat pe pat şi observă cum se mişcă încet, clanţa de la uşă. Cineva era în faţa ei şi voia să intre în cameră.

Donald se felicită pentru inspiraţia ce a avut-o de ai trage zăvorul. Dormise tun şi nu era de mirare căci fusese foarte obosit. Dar acum era treaz.

Clanţa continua să se mişte, apoi Donald auzi scârţâitul podelelor. Cel ce voise să intre, probabil că se îndepărtă.

Donald se ridică imediat, se duse la uşă şi trase cu urechea. Putu auzi limpede, conversaţia a doi oameni. Dar nu se înşelase, afară vorbea Doug cu încă cineva.

Ce voise Doug? Să-l spioneze?

Din curte se auzi glasul lui Burrow. Fără zgomot, Donald se îndreptă în spre fereastră şi se postă astfel încât să nu poată fi văzut de afară. Aruncă o privire spre şopronul unde se afla Curico şi tresări speriat.

Câteva clipe, inima încetă să mai bată. Păli. Lângă Curico stăteau Sam Flanagan, Hallman şi Burrow şi păreau că vorbesc despre ceva important, judecând după gesturile lor agitate. Apoi,

Sam Flanagan ieşi afară de sub şopron, cu şeaua lui Curico în mână şi se plecă cu atenţie deasupra pielii ei. Celorlalţi doi, le făcu un semn să se apropie şi le arătă ceva la şea.

Mina consternată a celor doi, vorbea de la sine. Donald bănuia ce căutase şi găsise Sam. Fusese demascat. Printr-o scăpare din vedere, le furnizase el însuşi dovada că vine de la Bantry. Pe şeaua lui Curico se afla imprimată ştampila prăvăliei din Bantry unde fusese cumpărată iar dedesubt, numele proprietarului: John Reavell.

Donald se retrase cu un pas înapoi. Cei trei oameni din curte se uitau tocmai la ferestrele lui. Sam Flanagan puse şeaua la loc apoi Burrow primi un ordin şi el îşi scoase revolverul din buzunar. Mai aruncă o privire asupra ferestrelor lui Donald, apoi intrară în casă.

Donald se duse la uşă, trase zăvorul, apoi se postă în marginea uşii aşa încât atunci când se va deschide, ea să-l acopere complect căci uşa se deschidea înlăuntru. Din buzunar, scoase revolverul ca să-l aibă la îndemână.

Deodată, uşa se deschise încet, pe urmă fu dată cu totul de perete şi în cadrul ei apăru Burrow. Cercetă camera şi păru nehotărât, până îl zări pe Donald. În aceiaşi secundă Donald îl lovi în cap, cu tocul revolverului. Burrow se clătină, pierdu echilibrul şi căzu la pământ, cu mare zgomot.

Donald respiră. Se plecă asupra lui Burrow dar auzi pe cineva apropiindu-se şi atunci sări în sus. În cadrul uşii se afla de data asta Doug şi râdea.

— Acum te-aşi putea împuşca liniştit, spuse acesta.

— Fireşte, răspunse Donald, făcu o mişcare cu dreapta lăsând să-i scape revolverul dar scoase la iuţeală cu stânga celălalt revolver şi trase.

Detunătura fu grozavă căci odată cu Donald, trăsese şi Doug. Dar Donald se plecase repede şi glontele lui Doug trecuse peste capul lui.

A doua oară nu mai putea trage Doug, căci gloatele lui Donald îl lovise drept în mijlocul pieptului, Doug puse mâna la inimă şi cu o înjurătură, se prăbuşi ia pământ, ca un sac.

Donald, nu mai avea timp de pierdut, acum după cele întâmplate. Alergă la uşă, o închise, trase zăvorul apoi împinse patul spre uşă şi o baricadă. Odată asigurat din această parte. Donald alergă spre fereastră şi văzu curtea goală aşa cum prevăzuse de altfel, căci Sam şi Jesse, la auzirea detunăturii trebuie să fi alergat spre camera de unde provenea.

Fără să mai stea pe gânduri, Donald încăleca pe fereastră, măsură distanţa până jos, pe care o aprecie la 4-5 metri şi sări…

Jos, se izbi de pietre, cu atâta putere. În cât avu impresia că-i se fărâmaseră toate oasele.

Lângă el, auzi o înjurătură. Atunci Donald tăcu un efort şi sări în sus. Din casa, apăru Jesse Hallman cu revolverul în mână. Donald se plecă şi în timp ce Hallman se năpustea asupra lui, îl lovi pe Jesse cu capul în burtă. Jesse căzu dar odată cu el, căzu şi Donald, încercă să se ridice din nou, dar Jesse îi ţinea strâns. Între timp, îi veniră acestuia în ajutor, Sam şi Burrow care se trezise din lovitura primită.

În cele din urmă îl răpuseră. Primi o lovitură de pumn în faţă şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, Donald se văzu într-o magazie, pe un maldăr de paie. O lampă de petrol lumina încăpere.

— Am spus doar, că băiatu-i încă crud, auzi pe unul spunând.

Donald nu era legat, nu pentru că bandiţii ar fi vrut să-l menajeze ci pentru că nu era nevoie având în vedere starea în care se afla. Totuşi, Donald se socotea pierdut, încercă să se consoleze punând totul pe seama ghinionului.

Fu întrerupt din gânduri de Sam, care îl întrebă.

— Vii de la a Bantry?

— Vin de la Saint Louis, răspunse Donald liniştit, căci cu toate loviturile primite, calmul îi revenise şi se hotărâse să nu se dea bătut.

— Minţi, spuse Flanagan, scoase un pachet de ţigări din buzunar îşi luă o ţigară şi întinse pachetul celorlalţi.

Numai Hallman se servi. Burrow refuză căci în căzătură se lovise atât de tare la gură încât nici nu putea mişca maxilarele.

CAP. XI

În timp ce Sam îşi aprindea ţigara, Donald avu răgazul să-i observe pe bandiţi înfăţişarea lui Sam Flanagan nu ieşea cu nimic din comun şi nu aducea deloc cu aceea a unui bandit, şi încă a unuia periculos.

Flanagan părea să aibă aceeaşi vârstă cu Donald, poate câţiva ani mai mult. Părul său negru îl avea pieptănat pe spate şi la lumina lămpii strălucea de grăsime, Faţa îi era arsă de soare dar ochii îi erau foarte vii. În schimb nasul îi era puţin adus şi buzele le avea foarte subţiri ceea ce împreună cu bărbia colţuroasă, trăda a fi de obârşie indiană. Şi preferinţa lui pentru îmbrăcăminte de culori ţipătoare, trăda această obârşie.

Sam purta cizme, pantaloni de călărie şi cămaşă de mătase. În comparaţie cu ceilalţi, era elegant. Donald şi-l putea închipui şi cum se prezintă la oraş. Nimic, dar nimic nu putea trăda în el pe bandit, pe ucigaş. Capul îi era mândru şi înfăţişarea îi era plină de bărbăţie.

În schimb, Jesse Hallman era un tip cu totul opus lui Sam. Cu faţa rotundă şi roşcată, plină de pistrui, avea înfăţişarea unui om de afaceri. În orice caz a unui om cu totul inofensiv. Numai felul său de a privi, mişcările nervoase ale mâinilor şi tresărirea gurii îţi indica pe omul care nu este tocmai uşă de biserică. Şi Hallman era bine îmbrăcat pentru regiunea aceea. Purta cizme de călărie, pantaloni tot scurţi şi cămaşă de flanelă.

Despre prietenia acestor doi oameni, David Drake îi povestise multe. Se pare, că Sam Flanagan îi datora viaţa lui Jesse Hallman, se spunea că Sam Flanagan fusese inginer într-o fabrică de unde fusese concediat când se afla că tatăl său a fost condamnat la spânzurătoare. Se putea deci socoti o victimă a societăţii care nu cunoscuse îndurare pentru fiul unui bandit.

Ce era adevărat din această mişcătoare poveste nu-l preocupa pe Donald. Un om putea să fie împins la disperare de loviturile sorţii. Dar ca să devii bandit, pentru asta trebuia să ai o înclinaţie specială, în America, exista destule posibilităţi ca să-ţi găseşti o ocupaţie cinstită. În alta parte atunci când în regiunea în care ai locuit, nu mai poţi fi acceptat nicăieri. Trebuia numai să vrei să munceşti cinstit şi Sam ar îi putut-o face dacă ar fi vrut.

În ochii lui Donald, Sam nu avea nici o scuză pentru drumul pe care îl alesese.

Flanagan îşi fumă ţigara în linişte apoi zise:

— N-are nici un rost să mai minţi. Şi aşa s-a sfârşit cu tine. Tăcerea nu-ţi slujeşte la nimic şi afară de asta peste câteva ceasuri ai să îi fericit să poţi vorbi.

— Faceţi ce poftiţi. Viu din Sunt Louis şi am fost acolo la universitatea din Kennedy. Până acum patru săptămâni.

— Frumoasă şcoala pentru un papă-lapte. În schimb împuşti minunat. Afară de asta ai un cal care îmi este foarte cunoscut.

— Calul este din Bantry. Am făcut acolo un scurt popas.

Donald chibzui repede. Minciunile l-ar fi făcut şi mai suspect.

— Acum înţeleg: eşti Sam Flanagan.

— Bine – îmi închipuiam eu că mă cunoşti. Vei îi auzit vorbindu-se despre mine la Bantry.

— Da, dar mai mult înjurându-te. Şi şeriful Manning…

— Va fi abia peste zece zile la Bantry, îl întrerupse Sam. Bah! Cine o să mă găsească aici? Afară numai dacă nu ţi-au urmat şi alţii.

— Am venit singur. Poţi fi liniştit. A răpune pe un singur om, nu-i mare lucru.

— Nu ţi-aş fi făcut nimic. Te-aşi fi lăsat în pace, dacă ai fi fost cuminte. Aşa, mărturiseşte, că te-au trimis să spionezi. Călăreşti un cal care este din Bantry. Bătrânul Reavell e mort.

— Împuşcat de tine, spuse Donald, sever.

— De mine? Poate. Călărea în frunte. Trebuia să dispară. Calul său de mult îmi stătea în ochi. Acum mi l-au mai trimis şi aici. Cine eşti tu?

— Numele meu este Terry. Calul şi şeaua le-am cumpărat de la David Drake care a fost un bun prieten lui Reavell.

— Straşnică minciună. Bătrânul Drake să se ferească de mine. Are o fată frumoasă şi ea ar fi o bună distracţie în această pustietate. Poate…

Mai departe nu putu vorbi.

Cu toată slăbiciunea sa, Donald izbuti să se ridice şi lovindu-l pe Flanagan cu pumnul în faţă, strigă:

— Nu te lega de fată, Flanagan, altcum…

Dar Hallman şi Burrow se năpustiră asupra lui şi-l trântiră din nou la pământ.

Sam se făcu galben ca ceara. Ochii săi străluceau de ură şi de dorinţa de răzbunare.

— Soarta ta este pecetluită. Unica şansă ce am vrut să ţi-o dau, ai pierdut-o. Lovitura asta ai să mi-o plăteşti. Avem un mijloc foarte bun pentru a ne scăpa de spioni. Un glonte ar fi

păcat să-l irosesc pentru pielea ta. Valea disperării este mai potrivită pentru asta şi slujeşte aceluiaşi scop. Acolo ai să plângi după glontele ăsta şi o să mori în chinuri. Dar destulă vorbă. Burrow! Tu cu Marshall şi cu Moris îl veţi îngropa. Restul îl va face soarele. Ai să mă ţii minte!

Apoi, Sam Flanagan îi întoarse spatele şi părăsi magazia, lăsându-l pe Donald numai cu Burrow căci Hallman plecase şi el.

Donald bănuia ce soartă îl aşteaptă. După spusele banditului, ei aveau intenţia să-l ducă în valea disperării, să-l îngroape de viu.

Câteva minute mai târziu, apăruţii doi oameni. Unul dintre ei era bărbosul care îl îndrumase încoace.

Grozăvia, pe care Donald nu o crezu cu putinţă, se înfăptui mai repede de cât şi-ar îi putut închipui.

Convorbirea celor trei oameni fu scurtă. Se azvârliră asupra lui, înainte ca Donald să poată schiţa un gest le apărare, şi-l legară burduf. Apoi fu ridicat ca un pachet şi scos afară.

Era noapte. O noapte limpede cu cerul plin de stele.

În schimb, se lăsase frig şi Donald tremura al dracului. Cu câteva minute mai înainte, fusese udat până la piele, scos afară în frig, ridicat pe un cal şi legat fedeleş.

O porniră în spre ţarcul cailor, peste câmpia din dosul casei şi apoi în spre valea disperării. După o jumătate de oră se opriră.

Oamenii descălecării şi se apucară de lucru. Săpară o groapă adâncă în care îl vârâră pe Donald, în picioare ca pe o păpuşă, astupară groapa la loc, iar Donald în picioare simţea cum pământul se suie tot mai sus, până în ajunge; coapsa la piept apoi la umeri.

Abia atunci, Donald începu să se smucească, ca sa obţină puţin loc pe unde să pătrundă aerul. Când fu astfel îngropat, Burrow, îi rupse cămaşa de pe umeri, ca razele soarelui să-i atingă de-a dreptul pielea. Dar nu se mulţumiră numai cu atât. Vărsară împrejur, toată apa ce o aveau cu ei şi cu ajutorul unui tăvălug, bătură bine pământul astfel încât Donald, deşi legat şi îngropat în pământ până la umeri, să nu mai poată face nici o mişcare.

— Ţi-am spus eu, băiatule, să te fereşti din drum; şi să te-ntorci, rânji bărbosul, după ce treaba fu terminata.

— Tacă-ţi gura, Marshall! Omul o să chibzuiască în linişte asupra prostiei pe care a făcut-o. La urma urmei, l-a ucis pe Doug şi pe Sam l-a lovit în faţă. Prin urmare, îşi merită soarta. De mine nici nu mai vorbesc... eh, să lăsăm asta. Poate să mai trec

pe la prânz pe aici, să mai stăm puţin de vorbă.

Apoi, Burrow, încalecă împreună cu ceilalţi şi îl lăsară pe Donald în voia sorţii.

Câtva timp, Donald mai auzi copitele cailor care se depărtau tot mai mult, apoi se făcu linişte.

Donald tremura teribil. Umezeala pământului pătrundea prin îmbrăcămintea lui subţire şi îi provoca frisoane. Pe frunte însă şi pe faţă îi treceau sudorile şi dinţii începură săi clănţăne de febră. Era epuizat. Îl apucă o mare sfârşeală.

Va putea oare să reziste.

Încă mai era noapte. Cum va suporta însă razele puternice ale soarelui cumplit din acea regiune.

Pe Donald îl cuprinse frica. Cuprinse cu privirea întreaga vale ce se întindea în faţa lui şi i se păru că vede în depărtare umbre care se târăsc pe pământ. Acum, auzi urlete chiar în apropiere. Ici colo, sclipeau luminiţele unor ochi. Prin vale treceau tot soiul de fiare. Câteva se apropiară parcă şi după ce se învârtiră câtva timp în jurul lui. Se depărtară. Să fi fost lupi, ori ce? Ori poate o fi fost doar o închipuire? Pe deasupra capului, i se păru că zboară păsări de pradă. Închise o clipă ochii apoi scrută zarea în spre răsărit. Oare cât să mai fie până la răsăritul soarelui? se întrebă Donald. Şi va sosi oare, odată cu el, vreo salvare? Chinul acesta nu-l mai putea îndura. Simţea că înnebuneşte şi deşi ştia că nimeni nu-i poate veni în ajutor, începu să strige din toate puterile.

CAP. XII

— Îl voi călări.

— Numai să poţi, spuse Jesse Hallman, sceptic.

— N-ai grijă Jesse. Armăsarul va fi al meu. De mult căutăm eu un cal ca ăsta. Încă de la Bantry mi-am pus ochii pe el.

— Încearcă, iubitule! Dar să ştii, că animalul ăsta are pe dracul în el. La cai, mă pricep. Cât pare el de cuminte şi de inofensiv, şi cu toate că te lasă să te apropii de el, tot n-o să poţi să-i încaleci. Întreabă-l pe Norton care l-a dus la ceilalţi cai şi care a încercat să-l încalece. În două secunde a zburat în aer, dat peste cap. Şi teatrul la care am asistat, când l-au vârât în ţarc printre ceilalţi cai. Aşa ceva n-am mai văzut în viaţa mea. Ca o furtună s-a năpustit asupra celorlalţi, i-a răsturnat, i-a lovit şi i-a muşcat. A trebuit să ducem caii, în celălalt ţarc. Unii dintre ei sunt răniţi grav. Acum a rămas singur în ţarcul lui.

— Am să scot eu dracii din el. Este numai îndărătnic. Dacă l-a putut călări băiatul acela, voi putea şi eu.

— Fă cum vrei. Eu te-am prevenit. Dar fi cu băgare de seamă. Presimt, că vom primi în curând musafiri şi nu tocmai plăcuţi.

— Nu mai cobi, Jesse. Nu-mi strica cheful. Mai bine cheamă-l pe Norton.

Un sfert de oră mal târziu, Sam însoţit de Jesse şi Norton se îndreptară spre ţarcul unde se afla Curico.

Cu şeaua în mână, Sam se apropie de cal. Armăsarul nu dete celor trei bărbaţi nici o atenţie. Era ocupat cu iarba proaspătă. Sam se apropie de el, încet. Curico repetă jocul pe care îl mai făcuse cu Donald. Sam nu izbuti sa puie mâna pe el.

— Norton, strigă Sam.

Acesta, cu toate că nu avea nici un chef să se amestece, fu nevoit să se apropie.

— Goneşte calul într-un colţ.

Gonit din două părţi, Curico fu nevoit să dea înapoi până ajunse la strâmtoare. Acolo se opri aşteptând, dar atitudinea ostilă a calului era vădită şi ar fi trebuit să fie un avertisment pentru Sam. Acesta însă, ardea de dorinţa să-l călărească şi nu mai avea răbdare să aştepte să fie înşeuat.

Curico deveni deodată blând ca un miel. Îi lăsă pe cei doi oameni să se apropie. Lăsă chiar să i se pună şeaua, contrar tuturor aşteptărilor. Apoi Sam îi făcu lui Norton un semn să se

retragă.

Norton se cără la iuţeală. Atunci începu un joc de nedescris. Curico sărea de colo până colo şi Sam după el. Încă nu ajunse Norton până la portiţa ţarcului, când auzi înjurătură. Sam izbutise să se suie în şea, căci era îndemânatec, dar nu se putu ţine pe cal. Într-o clipită fu zvârlit la câţiva metri depărtare.

Sam se înfurie. Şi cu drept cuvânt. Fusese rănit în amorul lui propriu căci calul îl făcuse de râs faţă de Jesse şi Norton. Îndârjit la culme, mai încercă odată.

Curico îl lăsă şi de data aceasta să încalece. Datorită abilităţii sale, Sam se putu menţine ceva mai mult în şea, ceea ce îl făcu să creadă, că armăsarul a fost învins. Dar bucuria îi fu de scurtă durată, căci Curico îl azvârli şi de data aceasta. Sam veni peste cap şi căzu atât de rău că fu cât pe ce să-şi frângă gâtul.

— Bagă de seamă, Sam, îi strigă Hallman. O să te praf.

— În cazul ăsta ai să-l împuşti. Dar mai întâi, trebuie să-l călăresc.

Sam încercă a treia oară să domine armăsarul. Dar calul se părea că se săturase de atâta alergătură şi joacă. Deveni furios şi începu să muşte. Totuşi, Sam mai reuşi să-l încalece încă odată şi îşi înfipse cu putere călcâiele în burta calului. Dar Curico făcu o săritură sălbatecă şi se scutură cu toată puterea, apoi se trânti cu putere peşte împrejmuirea ţarcului.

Două ţipete răsunară în acelaşi timp.

Curico se ridică imediat. Dar de data aceasta scăpase de călăreţ, definitiv, căci Sam Flanagan zăcea la pământ, leşinat şi cu faţa crispată de durere, inert.

Hallman şi Norton alergară să-i ridice când Sam deschise ochii şi declară:

— Îl voi sili. Acum vedeţi de piciorul meu. Mă tem eu va trebui să-l pun în gips. Am dureri groaznice.

— Te-am avertizat, Sam, spuse Hallman şi îi trase o înjurătură.

— Ei şi? Ascultă am să-ţi spun ceva; cu forţa nu se lasă domesticit calul acesta. Pentru mine, armăsarul nu constituie nici un secret.

— Aşa? spuse Hallman, dar cuvântul sună batjocoritor în gura lui.

Jesse părea supărat. Dete din umeri şi îi întoarse spatele lui Sam,

— Halo, Jesse! se auzi în urma lui, vocea lui Sam.

Hallman se făcu că nu aude.

— Jesse, unde dracu pleci?

Atunci, Hallman se întoarse şi spuse:

— Mă duc să ţi-o aduc pe Bessie să te spele pe cap. Sa te vadă puţin în halul ăsta.

— Ce, ai înnebunit?

Hallman, nu-şi mai puse planul în aplicare. Reveni lângă rănit şi îi ajută lui Norton să-l transporte pe Sam până în casă. Pe drum Sam Flanagan leşină.

*

* *

— Ajutooor! Ajutooor!

De o oră, Donald striga întruna.

Acest strigăt era fără noimă. Îşi risipea cu el, numai forţele. Acest lucru, Donald îl ştia şi totuşi continua să strige. Strigătul său se transformă în urlet, apoi răguşi, deveni din ce în ce mai slab, până ce Donald nu mai putu să strige deloc.

Deasupra capului său, soarele ardea. De mai multe ceasuri. Avusese în timpul nopţii o dorinţă nebună, să vadă soarele răsărind pentru că urletul fiarelor şi târcoale ce îi dădeau îl îngroziseră. Nu pentru că era fricos. În orice altă împrejurare le-ar fi înfruntat. Dar aşa, îngropat în pământ cu toate membrele, era cu totul în neputinţă de a lupta cu ele.

Trecu şi noaptea şi soarele apăru, aşa cum o dorise.

La început îl suportă. Căldura lui îi făcea bine. Membrele parcă i se mai dezmorţeau şi în cele din urmă nu mai simţi nici o durere.

Pe măsură ce soarele se ridica la orizont, căldura deveni tot mai mare până ajunse insuportabilă. Donald simţi împunsături groaznice în tot corpul şi o durere grozavă i se insinua în creier. Începu să ţipe iarăşi. Nu mai putea.

Voia să facă orice numai să scape de acest chin. Dar strigătele sale nu le mai auzi nimeni. Numai două păsări de pradă se rotiră deasupra capului său şi apoi dispărură peste munţi.

Donald voi să strige mai departe dar nu mai putu. Limba i se umflase şi simţea că se sufocă. Respiraţia îi deveni din ce în ce mai grea.

Într-un acces de nebunie, se zbătu, încercând să mişte pământul împietrit de mult, dar fără succes. Mai-ncercă odată dar tot nu izbuti. Atunci îl cuprinse disperarea şi închise ochii. Voia să moară, în minte i se perindă întreaga lui viaţă.

Se văzu copil mic, acasă la maică-sa, bună şi blândă care într-o zi plecase de lângă el spre a nu se mai întoarce niciodată. Revăzu casa părintească de la Saint Lotus, şcoala şi apoi

universitatea pe care trebuise să o părăsească pentru că bătuse pe un profesor. Aceasta era o lupta gravă dar nimeni nu-l întrebase de ce o făcuse. Avusese motivele lui. Aceste motive numai doi oameni le cunoşteau dar aceştia aveau motive la rândul lor, ca să tacă.

Unul dintre aceste motive era Gwinnie Millions. Ea fusese logodnica lui Buster Parker şi acesta ar fi luat-o de nevastă dacă n-ar îi apărat acei Readfeld, profesor de fizică şi matematică, care i-a zăpăcit capul lui Gwinnie până ce i-a furat-o lui Parker.

Dar Donald nu ştia de glumă. Într-o zi îl agăţă pe profesor şi îi trase o mamă de bătaie. Readfeld fu dus pe targă la spital.

Toate astea erau acum departe. Aici, îi pândea, moartea.

Ultima imagine care-i trecu prin minte fu aceea a Ioanei Drake. Cu numele ei pe buze. Capul lui Donald se prăbuşi într-o mare de foc.

CAP. XIII

Jesse Hallman se ţinuse de cuvânt şi o aduse pe sora sa Bessie. Ea intră în camera lui Sam tocmai când acesta deschidea ochii înjurând. Bessie Hallman nu spuse un cuvânt. Se uită numai la Sam lăsându-l să-şi facă mendrele.

— Vreau să călăresc calul, Jesse. M-am gândit bine şi dacă vrei să ştii, calul ăsta are un secret pe care trebuie să-l aflu, se văita Sam.

— Întreabă-l pe acest Terry, îl sfătui Hallman, râzând de naivitatea lui.

Dintr-o săritură, Sam fu la fereastră şi-l strigă pe Burrow.

Burrow era în grajd. Veni speriat şi când auzi porunca ce-i dă Sam, râmase cu gura căscată.

— Să nu mai îndrăzneşti să te mai arăţi pe aici, dacă nu vii cu omul. Mi-l aduci încoace... şi viu!

Sam părea ca ieşit din minţi. În halul ăsta, Burrow nu-l văzuse niciodată. Îi chemă pe Morris şi Marshall şi împreună cu ei plecă să-l readucă pe Terry alias Donald.

După două ore, se întoarseră. Calul lui Burrow fiind cel mai puternic, trupul lui Donald fu pus pe spinarea fui. Burrow însă nu-şi putea da bine seama dacă Donald mai trăieşte sau ba. Ascultând de porunca lui Sam, l-a dezgropat şi l-a readus. Restul nu-l mai privea.

Jesse Hallman le ieşi în întâmpinare.

— Aduceţi-l încoace. Mai trăieşte?

— Habar n-am! Dacă a rezistat, atunci să ştii că e de oţel.

— Grăbiţi-vă. Sam de-abia aşteaptă! le strigă Hallman reîntorcându-se apoi în casă unde îl lăsase pe Sam în tovărăşia surorii sale Bessie, singura care ştia să-i vină le hac.

*
*   *

Atacul asupra maşinei societăţii Duklas ridicase tot oraşul în picioare. Moartea lui John Reavell stârnise indignarea tuturor bărbaţilor capabili să poarte o armă şi la apelul ce se făcu pentru urmărirea bandiţilor se prezentară o grămadă de voluntari.

Şeriful Manning se întoarse chiar a doua zi şi afla despre cele petrecute. El era un om de 40 de ani. Energic şi cu o educaţie ostăşească. Socoti drept o datorie de onoare, să prindă pe bandiţi ori să demisioneze din postul de şerif.

Manning crescuse la Bantry şi era un om al datoriei.

Societatea anunţă un premiu de şase mii de dolari pentru prinderea bandiţilor. Două mii de dolari erau de acum depuse drept premiu pentru capul lui Flanagan şi o mie pentru acela al lui Hallman.

De asemenea se făgăduia o mare răsplată aceluia care îi va prinde vii, abstracţie făcând de răsplata ce se făgăduia pentru cazul că s-ar găsi şi banii. Dar nu asta îi determina pe şerif să acţioneze repede, ci numai conştiinţa datoriei.

Cu o trupă de 30 de inşi dintre care 20 de voluntari din Bantry, 5 de pe şantier şi 5 din trupa poliţiei, porni ia drum.

Numai Edward Crash, unul dintre cei mai bogaţi oameni din Bantry nu plecă cu şeriful. Acesta era văduv de doi ani, poseda la Bantry o drogherie şi se spunea că dispune de un mare cont la bancă. Cu toate că Edward era un om de aproape 40 de ani şi nu prea frumos, umbla după mâna Ioanei Drake.

Lui David Drake, căruia îi mergea la inimii viitorul fiicei sale i-ar fi convenit o asemenea căsătorie, dar Ioana Drake nu era dispusă să se mărite pentru bani. Neînţelegerea dintre tată şi fiică, pe această chestiune, provocase la fermă un scandal monstru. A doua zi, Ioana Drake dispăru de acasă fără a i se mai putea da de urmă.

Odată cu Ioana dispăruse de la ferma lui Drake şi iapa argintie Blassie, o puşcă precum şi diferite alte obiecte.

În dimineaţa aceea nu era deci prudent a da ochii cu bătrânul. Dar asta nu schimbă situaţia. Seara Ioana nu se întoarse. Edward Crash fu foarte necăjit când află despre dispariţia Ioanei. Îndemnul de a pleca în căutarea ei nu-l ascultă.

Edward Crash nu era un viteaz. Nu-şi încăleca calul decât când era silit. Altcum prefera automobilul. Era de altfel singurul posesor al unui automobil în tot oraşul Dorinţa lui de a se căsători cu Ioana era mare dar nu până într-atât în cât să se aventureze cu riscul vieţii.

David Drake nu putea face mofturi. Căci el era administratorul fermei Reavell ipotecată de bătrânul Reavell lui Edward, pentru o sumă considerabila în schimbul unor dobânzi corespunzătoare. O neînţelegere dintre Drake şi Edward, ar fi putut duce la lichidarea ipotecii şi în cazul acesta Drake ar fi trebuit să vândă ferma lui Reavell pe nimic, ceea ce nu voia să facă. Îi făgăduise doar lui Donald Reavell să-i păstreze ferma şi David Drake era omul care îşi ţine cuvântul dat.

Zilele următoare îi aduseră lui Drake numai necazuri şi griji.

Ioana Drake rămase dispărută şi nici o urmă nu putu fi găsită. Bătrânul era tocmai pe cale să pornească în căutarea ei când se trezi la fermă cu doi dintre voluntarii plecaţi cu şeriful. Se întoarseră din drum deoarece unul dintre ei suferise un accident iar celuilalt îi căzuse calul atât de rău încât trebuiseră să-l împuşte.

Încă de la primele lor cuvinte, Drake sări în sus.

— Asta nu se poate… strigă el. Ioana să…

— S-a prezentat ca voluntară şerifului, e îmbrăcată bărbăteşte şi are o ţinută excelentă, îl întrerupse Benjamin Lione.

— Nebuna! murmură Drake.

— Ai dreptate. Am vrut să o iau pe Ioana înapoi ia Bantry dar n-a fost chip.

— Şi Manning ce spune de asta?

— Manning a fost mojic şi a vrut să o trimeată înapoi dar răspunsul Ioanei îi schimbă gândul.

— Şi ce i-a răspuns Ioana?

— Dacă nu mă luaţi cu voi, călăresc singură. Înapoi nu mă întorc. Şi cu asta chestia era terminată. Omul care o lua-o de nevastă pe Ioana, poate să se bucure.

— Ce vorbeşti? Puştiule! strigă David Drake, supărat. Nu-ţi mai face grijă. Şi-o găsi ea omul.

— Poate pe Edward Crash?

— Om vedea! Şi-acum hai, căraţi-vă. Se pare că vreţi să vă bateţi joc de un om bătrân.

— Nu Drake, voiam numai să-ţi spunem adevărul.

Drake se îmbună numai decât.

— De s-ar întoarce, îngână bătrânul gândind totdeodată cum să-şi vestească nevasta.

— Spune-mi Drake, este adevărat că tânărul Reavell s-a întors la Bantry?

— Cine v-a spus asta?

— Se spune că judecătorul…

— Este adevărat, confirmă Drake. Şi dacă vreţi să ştiţi, tânărul Reavell a plecat singur în căutarea banditilor care i-au ucis tatăl.

— Păi asta echivalează cu o sinucidere.

— Poate, dar tânărul Reavell nu avea aerul unui om care să se dea bătut aşa cu una cu două.

După ce rămase singur, Drake se scarpină după ureche şi mormăi:

— Stai tu numai, să te întorci acasă şi ţi-oi arăta eu pe dracul.

După o jumătate de oră apăru în casă şi întrebă unde este

nevasta.

*

*   *

Marea caravană de sub conducerea lut Manning nu putea înainta decât foarte încet. Lucrurile nu mergeau tocmai cum trebuie. Tinerii mai ales, erau grăbiţi şi degeaba îi sfătuia să fie prudenţi. Ei credeau, că treaba va merge uşor, că bandiţii vor fi repede înconjuraţi şi ori se predau sau vor îi răpuşi de gloanţe.

De la David Drake, de la judecător şi de la alţii, Manning aflase despre reîntoarcerea lui Donald Reavell şi despre expediţia lui singuratică.

Această ştire îl îngrijorase. El o socotea drept o faptă necugetată a unui tânăr înflăcărat. Nădăjduia că întreprinderea lui Reavell va fi eşuat şi că-l va întâlni curând în drumul său de întoarcere la Bantry. Trecură câteva zile şi nici urmă de Reavell.

Drumul parcurs de caravană, zilnic, nu era mare. Manning era un om ordonat. El cercetă regiunea pas cu pas. Totuşi, şi lui i-ar fi fost mai plăcut să poată avansa mai repede. Dar o asemenea trupă numeroasă, trebuia aprovizionată mereu, cu apă şi hrană, cu locuri de popas şi altele.

Entuziasmul de la început, scăzu printre oameni. Căldura devenise tot mai puţin suportabilă, în schimb, de bandiţi, nici pomeneală.

Ioana Drake se ţinea mai departe de ceilalţi şi era foarte zgârcită la vorbă. Apariţia ei printre voluntari stârnise mare senzaţie dar după explicaţia ei cu şeriful, oameni îi o acceptară printre ei ca pe un camarad.

Pentru Ioana, această expediţie era binevenită. Participând la ea, scăpa de Crash. Îi era indiferent dacă omul care o va lua de nevastă va avea moşii ori bani. Ea voia un singur lucru: inimă. Bărbatul ei trebuia să fie un om hotărât şi dintr-o bucată. Voia să se poată sprijini pe el şi înainte de toate voia să-l poată iubi. Pe Crash însă nu-l iubea.

După cearta cu tatăl ei, o ştersese de acasă şi se prezentase ca voluntară în trupa şerifului. De-atunci nu se mai gândea decât la Donald Reavell despre care aflase că plecase singur în căutarea tâlharilor.

Asupra simţămintelor ei cu privire la Donald nu era încă bine lămurită. Îi era ruşine de el pentru cele ce-i spusese pe drumul de la gară şi se-ntreba dacă un bărbat ar putea ierta vreodată un asemenea afront. Spera că da. Pe de altă parte, era plină de admiraţie pentru curajul de care dăduse Donald dovadă.

Ce să i se fi întâmplat. Plecase de multe zile şi încă nu sosise nici o veste despre el. Să fi căzut în mâinile bandiţilor? Să fi fost ucis?

Ioana îşi îmboldi calul la fugă şi porni cu el înaintea celorlalţi. Simţea nevoia să fie singură căci gândurile o chinuiau cumplit. În ochi îi veneau lacrimi. Încă nici o ştire de la Donald; aceasta era grija şi mâhnirea ei cea mai mare.

CAP. XIV

Sam Flanagan fu informat despre deşteptarea lui Donald în acelaşi timp când i se anunţă şi sosirea la Yverdon a unei ştafete. Omul sosise într-o stare de plâns, plin de sudoare şi gata să se prăbuşească de pe cal.

Ştirea pe care o aduse acesta, era gravă; Şeriful Manning plecase în urmărirea lor cu *o* expediţie de 30 de oameni.

Cu toate că Sam se aşteptase la un asemenea lucru, totuşi se îngrijoră.

Îşi dete seama de pericol mai ales că ştia bine de ce este capabil Manning. Doar tot lui îi căzuse în mână şi tatăl său. Voiau să-l prindă şi ştia că şeriful nu va da înapoi din faţa nici unui obstacol.

Expediţia lui Manning prezenta pentru Sam o mare primejdie.

— Du-te Jack, spuse el ştafetei, şi spune să ţi se dea o cameră. În drum, caută-l pe Hallman şi trimete-l încoace.

Jack era o ştafetă credincioasă. Ca el, Sam mai avea şi pe alţii în slujbă şi îi plătea bine. De ei avea nevoie pentru a se pune în gardă şi de aceia îi răspândise mai multe locuri de unde spionau orice mişcare fără să fie bănuiţi pe cineva.

Sam se gândi mult asupra celor ce avea de făcut. Se plimba agitat prin odaie, târând după sine piciorul său stâng care nu-şi revenise din căzătura provocată de Curico. Intenţia de a-l călări, nu o abandonase. Aştepta numai ca Donald să-şi revie din leşin. Acesta zăcea de mai multe zile şi avea febră mare.

În fiecare zi încercase Sam să câştige încrederea lui Curico, dar calul rămase neînduplecat.

Sosirea lui Jesse îi îndreptă gândurile în altă direcţie. Acesta era de acum informat asupra expediţiei şerifului.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el.

— Cel mai bun lucru ar fi să-mi încalec calul şi s-o şterg. Indiferent unde. Bani avem destui. Poate ai putea-o convinge şi pe Bessi să ne urmeze şi să se cunune cu mine, răspunse Sam.

— Vasăzică, să fugim? Să lăsăm totul baltă şi să trăim undeva departe, ca doi porumbei în tovărăşia Bessiei? Nu drăguţule. Bessie nu va accepta. Ea nu se mărită. Ea îţi cunoaşte aventurile tale cu femei şi – ei, bine, o fugă ar fi o laşitate.

— Ai dreptate. Uneori mi-e lehamite de viaţă. M-am săturat să tot fiu urmărit. Bani avem destui…

— Nimeni nu te opreşte să fugi.

— Manning va provoca de data aceasta o luptă decisivă. Din păcate, Yverdon a devenit în ultimul timp o localitate cunoscută. Vom părăsi casele noastre şi ne vom muta în ascunzişurile din munţi. Când Manning va fi ajuns aici, îl vom ataca şi unul nu va scăpa.

— Nu mai suntem atât de mulţi. Numai 18 oameni pe care putem conta. Asta nu-i mult.

— Dar totuşi destul ca să-l curăţăm pe Manning. Tu uiţi că dacă poliţia pune mâna pe aceşti 18 oameni, ei vor fi spânzuraţi. Ei ştiu asta şi de aceea vor lupta ca leii.

— Ce ai de gând să faci?

— Pe Morton şi Marshall îi trimit la Valley-Town. Să ia contact cu Bill cel roşu şi să-mi dea de ştire despre sosirea expediţiei. Şeriful Manning o să chibzuiască înainte de a porni peste valea disperării. Sunt prea numeroşi. Numai câtă hrană şi apă le trebuie pentru un asemenea drum.

— Bine, Sam. Îi voi expedia pe Norton şi Marshall. Şi cu Terry, ce ai de gând să faci?

— Asta? Şi-a revenit. Îl voi descoase. Trebuie să-mi ajute să câştig calul.

— Şi dacă nu vrea?

— O să vrea, n-avea grijă. Cred că timpul petrecut în valea disperării l-a domesticit.

— Poate că tot se va opune.

— Atunci îl îngropăm din nou, decretă Sam.

Jesse Hallman nu mai zise nimic şi plecă să-l caute pe Burrow.

*

*   *

Când se deşteptă, Donald crezu că visează. Privi în jurul său şi se văzu într-o cameră modestă care amintea de aceea a camerei din hotelul lui Burrow.

Cum a ajuns aici, habar n-avea. Căuta să-şi recapituleze în minte tot ce se petrecuse cu el în ultimele zile, când în cameră intră Burrow. Acesta îl examină atent, apoi dispăru.

Donald se simţea foarte slăbit. Voi să spună ceva, ridică, dar recăzu fără putere. Adormi şi somnul său dură toată ziua şi toată noaptea următoare.

A doua zi când se deşteptă, primi vizita unei femei mai în vârstă care îi aduse o farfurie cu supă şi câteva bucăţi de pâine, îmboldindu-l să mănânce.

Donald o întrebă:

— Cum am ajuns aici?

— De la mine nu vei afla nimic, fu răspunsul.

— Bine, dar unde mă aflu?

— La Yverdon, răspunse femeia şi părăsi camera.

— La Yverdon? repetă Donald amintindu-şi că-l zărise pe Burrow şi încercă să dezlege enigma.

Nu putea bănui că fusese readus din ordinul lui Sam. Un om ca ăsta nu cunoaşte mila. Atunci, cum o fi ajuns aici? Desigur că cineva l-a salvat în ultimul moment. Dar cine? Şi cum de a îndrăznit să-l aducă aici? În tot cazul se putea ca asta să însemne o şansă pentru el. Oareşicum adormi liniştit.

Ceva mai târziu, uşa se redeschise şi Donald temându-se, făcu o sforţare ca să-şi stăpânească surprinderea, în uşă stătea o fată.

— Halo! Ai înviat din morţi, Terry?

Donald nu putu răspunde. Era cu totul zăpăcit.

— Ei? Eşti mut – sau…

— Iertare domnişoară, cine eşti dumneata?

— Eu? Bessie Hallman. Sora unui bandit. Interesant.

Tonul batjocoritor al fetei îl zăpăci pe Donald şi mai mult. O privea pe fată, cu ochi mari, şi nu ştia ce să spună.

Bessie se apropie de patul lui şi îl lămuri.

— Vreau să stau de vorbă cu dumneata Terry. Aici mă plictisesc grozav. Jesse ţine un consiliu de război şi s-a închis în odaie împreună cu prietenul său.

— Ce doreşti de la mine?

— Doar ţi-am spus. Să stau de vorbă. Nu în fiecare zi îţi este dat să întâlneşti un om înviat din morţi.

— Prin urmare, eşti curioasă?

— Da. Curiozitate feminină. Desigur. Mi s-a vorbit mult despre dumneata. În ultimele zile ai fost într-o stare de plâns şi n-aş fi crezut să mai poţi scăpa. Dar trupul dumitale este de fier.

— Aşa? spuse Donald şi apoi tăcu.

Acum, când vedea fata mai de aproape putea să constate că nu era chiar aşa de tânără. Trebuie să fi trecut de 30 de ani. Soarele o bronzase şi părul ei blond, era încreţit. Ochii îi avea albaştri iar trupul mlădios. Pantalonii de călărie şi cămaşa de mătase pe care le purtau îi scoteau frumuseţea şi mai mult în evidenţă.

— Îmi dai voie să fumez? întrebă ea.

Donald încuviinţă. Era furios. Această femeie îi aminteau femeile de la Saint Louis.

— Nu prea eşti vorbăreţ, Terry. Burrow şi bătrânul Benthon mi-

au spus că ţi-ai revenit. Vrei să fumezi o ţigară?

— Da.

Nu prea se simţea Donald în putere, dar se gândi ă încerce totuşi o ţigară. Bessie îi oferi una apoi continuă:

— Ai avut mare noroc, Terry. Sam a vrut cu orice preţ să-ţi călărească calul şi n-a izbutit. A avut ghinion. Calul l-a trântit jos. Dar Sam şi-a băgat în cap, că armăsarul are un secret şi de aceea l-a trimis pe Burrow să te aducă. El vrea să afle secretul de la dumneata. De aceea ai fost adus aici.

— De aceea?

— Calul dumitale este minunat. Mi-ar plăcea şi mie. Spune-mi Terry, nu lasă pe nimeni să-l încalece?

— Ba da.

— Şi cum se face asta.

— Nu pot să-ţi explic.

— Prin urmare, tot un secret?

— Poate.

— Sam o să te descoase. Va trebui să te decizi să dai calul sau să te întorci în valea disperării. Sam vrea calul pentru el. Te sfătuiesc să fi cuminte şi să primeşti. Eşti în puterea lui şi cu el nu este de glumit. L-ai lovit iar calul dumitale l-a trântit. Asta n-o să ţi-o ierte.

— Nu pot face nimic, domnişoară Hallman, răspunse Donald, liniştit. În sufletul lui însă i se trezi furia.

Acum era lămurit. Ştia cum a scăpat şi ştia ce-l aşteaptă. Dar pe Curico nu-l va da. Ţinea la el ca la ochii din cap. Nu, banditul nu-l va avea.

— Veţi fi pus într-o situaţie foarte grea, continua ea.

Apoi, tot ea, întrebă:

— Fata de care se interesează Sam, a fost logodnica dumitale? Băiat frumos, eşti. Dacă Sam n-ar îi atât de gelos aş flirta cu dumneata. Nici nu-ţi închipui cât de plicticoasă este viaţa de aici.

Donald roşi şi răspunse:

— Domnişoara Drake este o bună prietenă. Sam să se ferească numai.

— Taci omule. Uiţi că Sam ar putea intra aici în ori ce moment. Dacă te-ar auzi, ai face cale întoarsă în spre valea disperării. Ai uitat ce ai păţit?

— Cred că nu voi putea uita nici odată, dar cândva tot o să mă socotesc eu cu Flanagan.

— Nu vei putea. Uiţi că te are în mână. Aici domneşte el. Numai eu fac ce vreau dar pentru că Sam îşi închipuie că-l voi lua

de bărbat. Mă iubeşte.

— Felicitările mele. Pe mine mă miră numai, să întâlnesc o doamnă atât de tânără într-un asemenea loc.

— Te miră? Se poate. Mie mi se pare mai interesant decât este în realitate. Afară de asta voiam să fiu de faţă la expediţiile lui Sam.

— Nu te-nţeleg. Sam este un tâlhar şi un ucigaş şi fratele dumitale la fel.

— Asta este părerea dumitale. Eu gândesc altfel. Sam şi fratele meu Jesse, n-aveau altă alegere de făcut. Societatea ia respins din mijlocul ei. Sam ţinea foarte mult la tatăl său.

— Asta nu schimbă nimic. Şi dumneata găseşti că este drept să pândeşti lumea din ascunzătoare şi s-o ucizi?

Bessie se ridică şi avu aerul că vrea să plece.

— Să lăsăm vorbele astea, spuse ea. Sunt foarte ataşată de fratele meu. Poate că este urât ceea ce face dar amândoi se gândesc la pradă numai pentru a putea părăsi acest loc şi a trăi apoi undeva în pace, restul zilelor lor.

— Îţi dau cuvântul meu, domnişoară Hallman, că nici Sam şi nici fratele dumitale nu vor scăpa cu viaţă.

— Tot mai ai curaj? Nu ţi-e destul? Eşti slab de abia te ţii pe picioare şi pot să treacă luni până să ajungi în libertate, dacă ajungi. Până atunci totul se hotărăşte. Aici te afli sub continuă supraveghere. Nu poţi să fugi. Dar jos, Jesse şi Sam au grozav de mulţi bani. Încă două-trei expediţii şi vor avea de ajuns pentru tot restul vieţii. E drept că şeriful este peste drum, dar asta nu contează.

La auzul acestor cuvinte, Donald încercă să se ridice. Bessie îi văzu sforţarea şi îi zise:

— Nu-ţi mai face speranţe Terry. Şeriful Manning nu va avea noroc, înainte de a ajunge aici, oamenii se vor retrage în munţi. Manning va veni la Yverdon. Odată aici, nu mai scapă. Locul acesta este o cursă. Înainte să-şi dea seama de ce se întâmplă, Manning va fi curăţat Dar să lăsăm asta. Vrei să-mi faci o plăcere?

— Dacă pot, cu dragă inimă.

Bessie se apropie repede de el şi îi şopti:

— Destăinuieşte-mi secretul calului. Dăruieşte-mi-l mie şi poate…

— Poate ce?

— Pot vorbi cu Sam ca să-ţi dea drumul.

— Îţi mulţumesc domnişoară Hallman. Dar oricât aş preţui

libertatea, nu vreau să ţi-o datorez dumitale. Mai sper că într-o zi voi putea să mi-o recuceresc şi singur. În ce priveşte calul meu, îţi dau un sfat: încearcă-l singură.

— Eşti un dobitoc, Terry! şuieră femeia printre dinţi, ieşi din odaie.

CAP. XV

Tot restul zilei, Donald rămase singur. Asta îi convenea. Trebuia să examineze situaţia. Ştia ce-l aşteaptă, Bessie îi lămurise perfect. Moartea trecuse încă odată pe el şi scăpase.

Se gândi şi la fugă dar deocamdată trebuia să renunţe la această soluţie. Era prea slab. Când încercă după masă să facă vreo câţiva paşi se prăbuşi la marginea patului. Îngrijitoarea îl găsi leşinat. Ea chemă un argat şi cu ajutorul acestuia se sui iarăşi în pat.

Afară se întunecă din nou şi Donald zăcea în pat cu ochii deschişi, fără a face vreo mişcare. Iarăşi şi iarăşi se gândi la o soluţie, dar nici una nu-i veni în minte. Era slăbit cu desăvârşire.

Târziu, îngrijitoarea apăru din nou şi aduse o lampa cu petrol. Puţin mai târziu îi aduse ceai, pâine şi câteva felii de slănină.

Donald îndrăzni o întrebare:

— Dumneata m-ai îngrijit tot timpul?

— Şi?

— Îţi sunt dator recunoştinţă. Într-o zi nădăjduiesc; să te pot răsplăti.

— Nu vorbi. Mănâncă. N-am făcut decât să execut ordinele lui Sam Flanagan. Încolo nu avem nimic de-mpărţit amândoi. Dumneata aparţii altei lumi, spuse ea cu amărăciune.

— Lumea îţi este deschisă.

— Nu. Nu-mi mai este. Eu îl am pe bărbatul meu şi lui îi aparţin.

— Viaţa asta te satisface?

Ea fu gata să-i răspundă când se deschise uşa şi Sam Flanagan intră. Atunci ea părăsi încăperea şi îi lăsă singuri.

Sam se apropie de patul lui Donald, îi privi mult şi zise:

— Ai un cal splendid. Dacă ai fi fost liber ţi l-aşi fi cumpărat şi calul ar fi fost al meu.

Donald nu spuse nimic ci aşteptă.

— De fapt, ar fi trebuit să te abandonez sorţii, Terry. Eşti un blestemat de spion şi sunt convins că în realitate eşti unul din oamenii lui Manning. El te-a trimis, în vreme ce îşi conducea expediţia încoace.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Acum, asta n-ar mai avea nici o importanţă. Am informaţii precise despre şerif. În două zile va ajunge la Valley-Town. Din

clipa aceea, Manning nu mai poate face un pas nesupravegheat de oamenii mei.

Donald rămase liniştit. Era convins, că Flanagan spune adevărul. Numai aşa se putea explica de ce putuse rămâne Sam neatins, în acest loc.

— N-ai să scapi nici tu, Flanagan. Odată şi-odată va veni şi ceasul tău.

— Ei şi? Mai înainte însă mă voi apăra. Dar n-am venit să stau cu tine la taifas. Viaţa ta i-o datorezi calului. Armăsarul îmi aparţine. Dar are pe dracul în el. Tu ai să-mi ajuţi să-l domesticesc.

— Va fi greu, Flanagan. De când are nevoie celebrul Sam de o dădacă pentru ca să încalece un cal?

— Tact! Altminteri s-ar putea să-ţi fac de petrecanie. Ştiu să călăresc, dar calul acesta cunoaşte vreo lozincă. Trebuie să fi fost dresai pentru un anume cuvânt.

— Exact. Cine nu cunoaşte cuvântul nu-l va putea călări. În felul acesta te poţi asigura în contra hoţilor.

Sam se repezi deodată la Donald îi luă de piept, îl zgâlţâi şi apoi îl azvârli iarăşi pe pat. Faţa i se făcuse vânătă de furie. Totuşi, păru că se linişteşte. Se dădu câţiva paşi înapoi şi spuse calm:

— Eşti un caraghios, Terry. Perspectivele tale sunt nule. Îţi pot sili calul. Există mijloace.

— Desigur. Numai că atunci, calul va prefera să-şi spargă capul de pereţi decât să ducă pe călăreţul pe care nu-l vrea.

— Cu atât mai rău pentru tine. Îţi dau 24 de ore răgaz. Mâine seară pe vremea asta, vin din nou. Dacă îmi spui secretul, peste câteva săptămâni vei putea părăsi Yverdon, teafăr şi nevătămat. Te vom duce de cealaltă parte a văii, vei primi alimente şi apă. Dacă te codeşti, atunci vei fi dat pradă fiarelor. Chibzuieşte bine!

După plecarea lui Sam, Donald putu să respire în voie. Cu toate că se aşteptase la această vizită fu pus într-o grea dilemă. În asemenea condiţii, nu exista decât o singură soluţie. Fuga. Trebuia să fugă chiar dacă ar fi să rişte gloanţele bandiţilor căci moartea de glonţ e preferabilă celorlalte.

A doua zi, Donald aşteptă cu nerăbdare să se întunece.

Cu toate că nu se despărţiseră în termeni buni, Bessie Hallman apăru iar. De data aceasta, Donald îndreptă conversaţia în aşa fel încât să afle ceva despre poziţia localităţii. Se simţea ceva mai bine căci dormise toată noaptea şi mâncarea o înghiţise cu multă poftă. Avusese chiar o foame de lup aşa încât o rugase pe

îngrijitoare să-i aducă porţii duble sau triple. Femeia îl privise cercetător, dar se supuse.

Donald se răsese chiar şi avea o înfăţişare foarte bună.

Bessie observă schimbarea lui şi începu să flirteze. Când îl părăsi, Donald ştia de acum o sumedenie de lucruri interesante. Dar mai ales, unde se află Curico. Mai ştia unde se află armele şi care este drumul.

— Dragă prietene, îi spuse Bessie la plecare, îmi placi mult, dar întrebările dumitale curioase, nu. Te-am prevenit. Jos doarme Jesse. Câinii-lupi ai lui Norton sunt trezi. În casă mai dorm şi alţi oameni. Nu încerca nimic imposibil. Mi-ar părea rău să te expui degeaba. Mai bine aşteaptă. Ţi-am făcut o propunere. Oferta mea o mai menţin. Spune-mi secretul calului şi voi vorbi cu Sam.

— Voi chibzui, Bessie. Poate că pe dumneata, calul te va accepta.

Când mai târziu, îngrijitoarea intră în cameră, îl găsi pe Donald iarăşi prăbuşit lângă pat şi în friguri. În timp ce se căznea să-l ridice, intră Sam.

— Ce-s cu prostiile astea? întrebă el.

— Prostii? se miră femeia. Omul acesta e dat gata. Pentru totdeauna. Este a doua oară când încercând să coboare din pat, se prăbuşeşte la pământ. Un chin mizerabil, asta-i.

Sam scrâşni dinţii. Nu o putea suferi pe femeia aceasta. Bătrânul Benthon, nici el nu preţuia mai mult. Se plecă deasupra lui Donald, îi pipăi mâna fierbinte, îi examina faţa palidă, apoi îi ajută femeii, să-l ridice şi să-l suie pe pat, spunând:

— Un slăbănog. Asta e.

— Alţii ar fi înnebunit dacă ar fi pătimit ce a pătimit ăsta. Ceea ce ai poruncit tu, Flanagan nu-i omeneşte.

— Taci. Nu te-amesteca în treburile mele, strigă Sam, furios şi ieşi trântind uşa.

Trei ore mai târziu, Donald, îmbrăcat, stătea la fereastră, dar aşa ca să nu poată fi văzut, şi scruta zarea.

Mu avea decât pantalonii de călărie pe el, cămaşa flanelă şi ciorapi de lână în picioare. Cişmele nu le găsise cum nu găsise nici portofelul său cu bani şi nici armele. Lipsa lor îl indispunea căci nu avea asupra lui măcar un cuţit.

Se hotărî totuşi să fugă. Altceva nu-i rămânea de făcut. Dacă reuşea să fugă în noaptea asta, mâine dimineaţa putea ajunge la Valley-Town unde îl putea găsi pe şerif. Aceasta este singura salvare.

Se-ntunecase bine şi curând, nici un sunet nu mai tulbura

liniştea nopţii. Lumina de la parter se stinse iar Donald continua să stea nemişcat ca o statuie, lângă fereastră.

Păstrase o parte din mâncare pe care o înfăşură într-o cârpa şi cârpa o fixă de brâu. Sfâşie o pătură subţire din care făcu fâşii. Aceste fâşii le înnodă una de alta. Dacă funia astfel construită, îl va ţine, nu ştia, dar nu putea risca o săritură în halul de slăbiciune în care se găsea.

Când totul se linişti împrejur, merse la uşă pe care o baricadă, fixă bine funia, deschise fereastra, mai încercă odată rezistenţa funiei, o coborî şi se lăsă în jos până simţi pământul sub picioare. Era în grădină. Se ascunse după un tufiş de mărăcini, spre a se odihni, căci inima reîncepuse să-i bată cu putere.

După câteva minute se ridică. Nu trebuia să piardă timp. Era aproape de miezul nopţii şi pentru un drum călare, avea nevoie de răcoarea nopţii. Până acum avusese noroc. Acum venea partea cea mai grea. Din locul unde se afla, Donald văzuse două ferestre deschise. Era zăpuşeală. La Yverdon nici noaptea nu se potolea prea mult zăpuşeala. Numai rare ori, când cobora câte o slabă adiere de vânt de la munte.

Una din acele ferestre trebuie să fi fost de la camera Bessiei. A doua, cea din colţ, era a camerei lui Jesse Hallman şi acolo trebuia să intre cu orice preţ căci acolo se aflau armele de care avea nevoie.

Jesse Hallman se culca târziu. Donald aflase de la Bessie, cât în seara aceea oamenii se adunau în sala de jos spre a se sfătui.

Donald se târî de-a lungul zidului până ajunse la un din ferestrele care se aflau la parter, aceea despre care aflase că este a camerei lui Jesse, o încalecă şi sări înăuntru.

În cameră, nu era nimeni. Găsi o haină de piele, pălărie cu borurile largi şi o puşcă cu două ţevi. Dar puşca nu era încărcată. Donald se îndreptă spre o uşă care după descrierea lui Bessie ducea la camera unde se aflau armele. Dar uşa era încuiată. Fără să stea mult pe gânduri, încercă să forţeze uşa. Cu ajutorul ţevii de la puşcă, pe care reuşi să o vâre în canatul uşii, o făcu să cedeze.

O clipă, Donald se opri şi trase cu urechea spre se convinge că nu se apropie nimeni. Era hotărât, în cazul când va fi surprins, să-şi vândă scump pielea. Dar nu auzi nici un zgomot. În camera în care intrase, Donald găsi muniţie destulă. Alese o a doua puşcă, două revolvere, gloanţe, un cuţit şi o pungă pentru şea.

Acum, Donald respiră uşurat. Nu se mulţumi însă numai cu atât. Voia să-i dea lui Flanagan o lovitură de care acesta să-şi

amintească multă vreme. Voia să pui mâna pe banii furaţi de bandiţi. Privind atent, observă îl zid câteva cărămizi desprinse. Le dete la o parte şi găsi o lădiţă. O clipă uită de orice precauţie. În aceasta lădiţă se afla prada bandiţilor. Această lădiţă o va lua cu el. Va mai lua încă un cal dacă al său nu ar fi pută duce şi această povară.

Deodată auzi Donald, cum cineva se mişcă în apropiere. Se-ntoarse cu iuţeala fulgerului. În faţa un stătea Bessie cu revolverul ţintă spre el.

— Mâinile sus, Terry. Dacă nu eşti cuminte, trag.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Bessie, murmură Donald şi se supuse.

Bessie zâmbi ironic, îl privi curioasă şi zise:

— Nu credeam, Terry, că eşti d-ta. Credeam că este unul din oamenii lui Sam, care încearcă o spargere. Eram cât pe ce să trag.

Asta e un avertisment limpede. Donald era iarăşi prins. Oare nu-i întinsese o cursă? De ce mal era îmbrăcată la ora aceasta? Lumina în camera ei, de mult nu mai ardea şi ea era înarmată. Desigur că îi ademenise.

— Bine, miss Bessie, m-ai surprins. Şi-acum ce ai de gând să faci? Să mă duci în triumf, lui Sam Flanagan?

— Poate, Terry. Stai la locul dumitale, altminteri…

Mai mult nu putu spune. Donald se azvârli înainte, îi dete o lovitura peste mâna cu care ţinea revolverul şi îi astupa gura cu mâna ce o avea liberă. Strigătul de ajutor a lui Bessie, amuţi. În schimb, ea îi muşcă mâna. Cu toată durerea, Donald râmase liniştit. Bessie se lupta şi scape de el, dar Donald o trânti la pământ. Ori cât îi repugna să întrebuinţeze forţa faţă de o femeie, n-avea încotro. Înainte ca Bessie să-şi poată da seama de intenţiile lui, el îi astupă gura cu un căluş, apoi o legă zdravăn cu o curea după ce avusese grijă să o împacheteze în pătura luată de pe patul lui Jesse Hallman.

Bessie era acum doar un pachet.

— Este în joc viaţa mea şi a altora, îi mai spuse Donald. Stai liniştita şi n-o să ţi se întâmple nimic.

Apoi, sări pe fereastră şi alerga după cai.

CAP. XVI

La Valley-Town se iscă o ceartă între sheriff şi o parte din oamenii expediţiei. Entuziasmul oamenilor din Bantry scăzuse simţitor. Ei îşi închipuiseră lucrul cu mult mai uşor.

Abia la Valley-Town, află Manning că este pe drumul cei bun. Însă locuitorii de aici povestiră şi despre greutăţile ce aveau de întâmpinat în valea disperării, despre scheletele de acolo şi despre multe altele.

Manning nu se putea bizui decât pe oamenii săi şi pe cei de la şantier, dar şi dintre aceştia numai puţini erau de părere să pornească mai departe. Ceilalţi, tineri fii de fermieri se saturaseră. Manning deveni aspru şi le spuse părerea lui, fără menajamente. Urmarea fu, că expediţia se rupse în două. Cu restul oamenilor ce-i mai rămase, Manning intenţiona să o pornească la drum chiar a doua zi. Acestei trupe se alătură şi Ioana.

În ajunul plecării, Manning adună din nou oamenii, în cârciuma lui Ben Ginty. Acolo veni şi Gene Parker.

Şeriful Manning şedea la o masă împreună cu Gene Parker, Joe Britton şi Martin Dekard. Aceştia doi din urmă se prezentaseră de bună voie şi pentru că fuseseră de faţă la atacul bandiţilor. Manning îi acceptă să ia parte la expediţie.

Cârciuma era plină de lume căci şi locuitorii de aici se săturaseră de bandiţi şi povesteau despre ei tot soiul de isprăvi.

Ioana Drake căpătase o cameră separată. Şi ea era obosită de drum. Dar ţinea cu orice preţ să meargă până la capăt. De când aflase de la oamenii de aici despre trecerea lui Donald Reavell, trăia într-o continuă nelinişte.

Ioana era mândră de Donald. Curajul lui o umpluse de admiraţie. Numai un om dintr-o bucată şi nu un slăbănog, putea întreprinde singur, o asemenea călătorie riscantă.

Ioana se culcase puţin. Sosirea oamenilor, o trezi şi se sculă pentru a se duce să ia parte la consfătuirea anunţată de Manning, Acesta spera să obţină de la oamenii din Bantry măcar făgăduiala că nu se vor mişca din Valley-Town căci se putea să aibă nevoie de ajutor.

În timp ce se îmbrăca, Ioana se uită pe fereastra deschisă. Şi deodată auzi voci. Se apropie de fereastră şi trase cu urechea.

— N-ar fi mai bine ca unul dintre noi să rămână la cai? auzi ea.

— Crezi, pentru ce va fi pe urmă? spunea o altă voce. Bine. Atunci rămâi. Will ţi-l poate arăta pe Manning.

Celelalte cuvinte nu le mai putu înţelege Ioana. Nici nu-şi dete numaidecât seama de sensul celor auzite şi tresări când zări doi oameni urcând veranda şi pipăindu-şi revolverele de la brâu.

Deodată fu cuprinsă de nelinişte. Ce voiau aceşti oameni de la Manning? Şi de ce a rămas un al treilea individ, călare? Ca şi cum s-ar fi pregătit de fugă. Ducă i se întâmpla ceva lui Manning, expediţia rămânea fără conducător şi putea eşua.

Intrarea celor doi oameni zăriţi de Ioana, nu fu observată de cei din cârciumă. Doar Ben Ginty făcu o mutră mirată când dete cu ochii de ei.

— Halo, Will, şi tu eşti aici? Ce vreţi să beţi*?*

— Adu-ne două păhărele cu brandy. Ne e tare sete.

Ben le aduse băutura cerută şi-şi văzu de treabă.

Şeriful se ridică de pe scaun şi rugă să se facă linişte.

— Oameni ai expediţiei şi oameni din Valley-Town începu el. Nu trebuie să spun prea multe despre ţinta expediţiei noastre. Fiecare din voi o cunoaşte. Vrem să punem capăt tâlhăriilor din ultimul timp. Lupta împotriva banditilor este grea. Trebuie să o ducem fără milă. Nici Flanagan nici tovarăşii lui nu ştiu ce-i mila. Trebuie să acţionăm.

Manning făcu o mică pauză. În momentul acela intra pe uşă Ioana. Ea dete cu ochii de oameni misterioşi de pe verandă şi se furişă până aproape de ei. Putu să observe lămurit cum unul dintre ei, cel mai mic, puse mâna pe revolver şi îi înlătură piedica. Cum apoi, schimbă un semn cu celălalt şi se ridică de la locul lui. În timp ce Manning vorbea şi toate privirile erau aţintite asupra lui, omul se pregătea să tragă. Atunci se auzi o detunătură şi o voce strigând:

— Sus mâinile!

Era vocea Ioanei care îi ameninţă pe cei doi cu revolverul. Dar aceştia se năpustiră afară, încălecară gata s-o ia la sănătoasă.

Toate astea se întâmplase cu iuţeala fulgerului.

Lumea se năpustise fireşte, după cei doi. Unul dintre oamenii lui Manning recunoscu părul roşu a lui Norton.

— Nu trebuie să ne scape! Sunt oamenii lui Flanagan!

O ploaie de gloanţe fu lansată asupra fugarilor.

Marshall şi celălalt bandit nu ajunseră să riposteze Numai Will, omul de încredere pe care Sam îl aven în Valley-Town trase ca un nebun până ce fu atins de un glonte şi căzu de pe cal.

Rănit grav, cu plămânul perforat, Will era pierdut. Înainte de a

muri, pentru a-şi uşura conştiinţa, el îi mărturisi lui Manning toate păcatele sale şi îi destăinui planul de atac al lui Flanagan. Will pomeni şi de prezenţa la Yverdon a lui Terry şi aşa află Ioana despre chinurile la care fusese supus tânărul Reavell.

Faţa Ioanei se crispă de durere şi în momentul acela ea îşi dete seama că-l iubeşte pe Donald. Acesta şi nu altul este bărbatul visat de ea şi la gândul acesta, sufletul i se ilumină de fericire.

În acest timp, Marshall, celălalt bandit, fu adus în faţa judecătorului chemat în grabă, fu condamnat la spânzurătoare şi executat pe loc.

Încă în aceiaşi noapte, Manning însoţit de 12 oameni, porni în goana cailor spre Yverdon, ceilalţi putând să-l urmeze în grupuri la mici intervale, după ce se vor fi hotărât.

CAP. XVII

Donald ar fi trebuit să-i fie recunoscător Bessiei căci numai datorită informaţiilor ei putuse ajunge teafăr până la cai. El se târî de-a buşilea până îl zări pe Curico. Acesta ciuli urechile şi veni în galop, când îşi auzi stăpânul strigându-l.

Donald îşi mângâie calul care îi urmă până la şopronul unde se afla şeaua. Şi aici merse totul bine.

Douăzeci de minute după ce fusese surprins de Bessie, Donald ajunse la casa lui Hallman de unde fugise şi sări din nou înăuntru.

Bessie era aproape sufocată. Dar Donald nici nu se mai ocupă de ea. Scoase pe fereastră armele, lădiţa şi apoi o luă şi pe Bessie pe spinare şi o urcă pe calul ce-i adusese împreună cu Curico. O legă zdravăn de spinarea calului, tot aşa legă şi lădiţa, cu frânghiile găsite în depozitul lui Jesse, încalecă pe Curico şi porni în direcţia opusă hotelului Atalanta de care ar fi fost primejdios să se apropie.

Făcu un ocol mare şi luă drumul munţilor. Întreprinderea era foarte riscantă deoarece nu avea hrană aproape de loc şi nici apă pentru drum. Dar n-avusese încotro, totuşi, era mulţumit. Numai un lucru îl indispunea faptul că trebuise să o brutalizeze pe Bessie. Donald era un băiat de treabă şi cu toate că Bessie voise să-l piardă, avea remuşcări că fusese silit să se poarte atât de rău cu ea. Bessie, prin faptul că fusese prinsă, era şi aşa destul de pedepsită căci va încăpea pe mâna judecătorului.

După câtva timp, opri calul, se plecă deasupra ei şi îi spuse:

— Dacă îmi făgăduieşti că ai să rămâi liniştită, îţi scot căluşul. Dacă strigi înainte de-a cădea în mâna tovarăşilor dumitale, te-mpuşc fără milă.

Bessie nu răspunse, gemea numai. Lui Donald nu-i rămase altceva de făcut decât să-i scoată căluşul din gură căci astfel Bessie s-ar fi sufocat.

Bessie respiră adânc. Faţa ei începu să se recoloreze Donald o privi îmbunat şi apoi îi zori calul. În zona clădirilor, Donald spori iuţeala cailor. Mai avea de trecut pe la opt case. În nisipul străzii de aici, caii nu făceau nici un zgomot. În schimb, lăsau în urma lor un nour de praf.

Acum traversă ultima stradă şi ajunse la marginea văii.

— Ajutori Ajutor! auzi el strigându-se de alături.

Donald se plecă, o apucă zdravăn pe Bessie şi îi astupă din nou gura. Dar ea se zbătea şi încerca să scape. Donald fu silit să-i puie căluşul.

În aceeaşi clipă, apăru un câine care începu să latre. Alţi câini începură să-i ţină isonul şi curând o haită întreagă se luă după cai, lătrând şi urlând furios.

Fuga lui fusese descoperită.

Donald dete pinteni calului şi Curico urmat de celălăit cal o luă la goană peste câmp. Gălăgia câinilor trebuie să fi fost auzită la Yverdon. Era neapărat necesar, să câştige o bună distanţă, altcum Donald era pierdut.

CAP. XVIII

Jesse Hallman părăsise cel dintâi cârciuma lui Burrow. Sam mai rămase ca să dea instrucţii oamenilor. Localitatea trebuia părăsită în cel mai scurt timp. Oamenii se vor retrage cu toţii în munţi. Sam le expuse planul său şi când atrase atenţia oamenilor că viaţa le e în pericol, ei acceptară să se supună măsurilor impuse de Sam.

Însoţit de bătrânul Benthon, Jesse porni în spre casă. Benthon era singurul poate, în seara aceea care îşi dădea seama de primejdie şi părerea lui i-o împărtăşi lui Jesse.

— Temerile tale sunt nejustificate, spuse Hallman. Mă prind pe ce vrei, că nici unul dintre oamenii şerifului nu va scăpa din cursă. De data aceasta, Sam vrea să termine cu ei.

— Şi Manning? Şeriful este un om periculos.

— Se poate, dar...

Jesse tăcu deodată. Auzise lătratul unui câine.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva, Benthon, spuse Jesse şi alergă spre stradă. După un colţ zări dispărând, doi călăreţi.

Hallman se-ntoarse spre casă după ce îi dădu lui Benthon porunca să-l înştiinţeze pe Sam şi să pregătească toţi caii.

Acasă, urcă în grabă scara şi încercă să intre în camera lui Donald. Dar aceasta era baricadată, cu umărul, izbuti să dărâme uşa şi constată că prizonierul dispăruse. Funia de la fereastră arăta cum şi pe unde fugise.

— Bessie, Bessie! strigă el. N-auzi*?* Ai vată-n în urechi? Jesse zbiera ca ieşit din minţi, dar nimeni nul răspunse. Răscoli toată casa şi în propria-i cameră descoperi lipsa armelor şi a banilor.

— Ai înnebunit, Jesse?

Sam Flanagan, chemat prin Benthon alergase în grabă.

— Terry a fugit... o are şi pe Bessie cu el şi... banii!

Dintr-o săritură Sam fu în cameră şi se convinse de adevăr. Se făcu alb ca varul.

— Nu poate să fie departe, îl vom ajunge, strigă el şi alergă spre grajduri.

Înşeuară cailor se făcu în câteva minute. Pentru ei era exclus să nu-l ajungă pe Terry. Doar erau 8 oameni, toţi zdraveni şi bine odihniţi în vreme ce fugarul era istovit de toate câte le îndurase. Dar pentru ce o luase şi pe Bessie? Flanagan era furios căci prin răpirea ei fugarul ştiuse să lovească. Dar Sam voia să se

căsătorească cu Bessie. Şi încă ceva îl frământa pe Sam. Calul fugarului nu putea fi întrecut de nici un altul. De asta era convins. O singură speranţă avea: că din pricina sarcini pe care şi-o luase, fugarul nu va putea folosi toată capacitatea calului său.

Aceasta era şi nădejdea lui Hallman.

*

*   *

La început, Donald nu se sinchisi de nimic. Zori caii şi îngriji ca să meargă amândoi în acelaşi tempo.

În valea disperării, pământul fiind uscat ca piatra, tropăitul cailor făcea un zgomot infernal. În schimb cerul era limpede astfel că nu se putea rătăci.

Din când în când, Donald se întorcea şi privea înapoi. Urmăritorii nu soseau. Doar gălăgia câinilor îi nelinişte a caii. Donald îl opri pe Curico, puse mâna pe puşcă şi trase. Primul glonte nu nimeri. Al doilea lovi un câine. Ceilalţi se alăturară atunci şi continuară să-l urmărească. Donald trase iar şi ucise alţi doi câini. Ceva mai târziu fu silit să tragă din nou şi mai împuşcă trei.

La un moment dat, calul însoţitor începu să-şi încetinească puţin mersul. Potrivi şi mersul lui Curico după al celuilalt. Totuşi înaintară destul de repede.

Bessie părea că se resemnase cu soarta. Nu mai făcea greutăţi. De altfel Donald era hotărât să n-o mai menajeze, acum după ce se arătase nerecunoscătoare. Pe de altă parte, atitudinea ei îi impuse. Nu scosese nici o lacrimă. Păpuşa aceasta arătase că are voinţă.

Pentru a nu obosi prea mult calul lui Bessie, Donald domoli mersul cailor şi mai mult. Acum, călărea pe marginea drumului ce urca la deal. Dacă trucul îi reuşea. Urmăritorii îl vor căuta prin mijlocul văii. Un singur lucru îi scăpă din vedere: că urma nu i se pierduse. Câinii tot se mai ţineau după el, ce-i drept, la o distanţă, respectabilă.

Primele ceasuri trecură repede. Donald scrută orizontul. Era îngrijorat. Se crăpa de ziuă şi peste o oră soarele va răsări.

Apoi auzi în depărtare lătratul vesel de astă dată, al câinilor. Nu era nici o îndoială. Urmăritorii se apropiau. Trebuia găsită o scăpare, un adăpost unde să se ascundă altminteri risca să fie prins.

De departe, tropotul cailor se distingea tot mai mult. Se întoarse şi putu chiar să-i numere. Erau opt. Deci opt contra unui.

Perspectivele pentru Donald erau proaste deci.

— Curico! Aleargă!… Aleargă!…

Atât fu de ajuns. Curico o luă la goană şi câteva lovituri de cravaşe îl determinară şi pe celălalt cal să-l urmeze. Dar înainte de a ajunge la ieşirea văii, urmăritorii se apropiară.

*

*   *

Înainte ca Sam sau Jesse să-l descopere, direcţia de unde veneau împuşcăturile le indică încotro o luase fugarul. Mai târziu, daseră peste câinii ucişi şi după puţin timp, îl zăriră pe Donald galopând în spre ieşirea văii.

Din acel moment, Sam porunci să se încetinească mersul cailor. Jesse călărea alături de Flanagan.

— Nu ne mai scapă Jesse, fu de părere Sam. Nu-l mai pierdem din ochi. Aşteaptă numai să iasă soarele şi atunci s-o ia Burrow înainte împreună cu patru oameni şi să-i taie drumul.

— Şi ajungem la luptă, Sam, spuse Jesse. Omul se va apăra. L-am subestimat pe Terry. Asta se va apăra până la extrem. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să tragem. În modul ăsta riscăm ca şi Bessie să fie ucisă de gloanţe.

— Aşteaptă mai întâi. De fapt, Norton şi Marshall ar trebui să fie pe drum spre casă. Norton are un auz foarte fin şi poate că a auzit de acum împuşcăturile lui Terry. Nu este exclus să-l întâlnească.

— Eu nu mă bazez pe asta. Fă ce vrei. Numai nu o uita pe Bessie.

— Ştii doar cât ţin la ea, îl asigură Sam.

Continuară să meargă încet. Distanţa dintre ei şi Donald nu se mărea dar nici nu se micşora. Cârd soarele apăru la orizont, Sam îi porunci lui Burrow, să plece înainte împreună cu alţi trei oameni şi să-i taie drumul fugarului.

Sam se pregăti de luptă. Voia să termine înainte de începe canicula. Nădăjduia ca într-o jumătate de oră, fugarul să fie încercuit.

Donald presimţi primejdia. Uitându-se înapoi, observă că linia de mers a urmăritorilor se întinde pe măsură ce se apropie de el. Strânse dinţii şi îşi îndemnă calul la fugă. Curico aproape că zbura, de parcă nici n-ar fi simţit povara de pe el. În schimb, Donald abia îşi ţinea echilibrul, de slăbiciune. Urmările atâtor zile de frământări şi chinuri, începură să-şi arate colţii.

Dar omul este rezistent şi marea lui rezistenţă apare în toată amploarea ei mai ales atunci când viaţa îi este primejduită.

Teama de o moarte în chinuri, îi dădură lui Donald noi forţe, în timp ce călărea, mintea lui căuta o ieşire din impas.

Iată proba cea mare, îşi spuse el. Proba de foc. Prin ea va dovedi că merită numele ce l-a moştenit de la tatăl său. Ce fusese el înainte? Un tânăr, fără ideal, fără ţintă, fără nici un rost în viaţă. Trăia de azi pe mâine cheltuind parale în dreapta şi-n stânga fără să se întrebe de unde vin banii şi ce va fi mâine. Acum, trecuse printr-o mulţime de încercări. Le înfruntase pe toate şi se simţea însfârşit, om.

Dar şi viaţa de la Saint Louis avea părţile ei bune. Acolo învăţase o sumedenie de sporturi fără de care astăzi nu ar fi putut rezista. Totuşi dacă ar mai fi dus numai un an viaţa de acolo, ar fi ajuns un om de nimic, un slăbănog şi un laş.

Donald îşi aminti de Ioana Drake. Ei îi datora în parte această transformare. Ioanei, care îi vorbise deschis şi îi arătase cât de dispreţuitoare este viaţa care o duce. Şi bătrânului Drake îi datora recunoştinţă pentru asprimea cu care îl primise. Fără David Drake şi fără Ioana, ar fi continuat poate să meargă pe căi greşite şi ar fi ajuns o secătură. Chipul Ioanei îi apăru în faţă şi la amintirea ei îl cuprinse un simţământ de duioşie pentru tânăra iată.

În timp ce făcea aceste reflecţii, Curico se desprinse de celălalt cal. Acesta rămase în urmă. Urmăritorii lui Donald observară imediat că fugarul nu mai are acoperire şi începură să tragă focuri de armă. Aceste împuşcături îl treziră pe Donald la realitate şi-l făcură să ia o hotărâre repede. În faţă zări o ieşitură într-o stâncă unde se afla singurul izvor pe o distanţă de 60 de mile depărtare şi totdeodată un bun loc de apărare în contra unui atac din câmpie. Toate acestea le ştia de când venise pe aceste meleaguri unde mai poposise. Curico ştia şi el de izvor şi apropierea apei îi dilatară nările, căci o simţise. Într-acolo trebuia să se îndrepte. Dar mai întâi trebuia să acţioneze cu chibzuială.

Donald lăsă calul să meargă înainte. De departe observă apropierea grupului lui Burrow şi îi înţelese manevra. Voiau să-l încercuiască. Mai înainte cu o jumătate de oră, încercuirea i-ar fi fost fatală. Acum însă putea primi lupta. Calul său era mai bun. Deodată îl întoarse.

Nici Sam, nici Jesse, nu pricepură manevra fugarului. Ei îşi traseră caii înapoi şi văzură cu mirare apropierea ca vântul a lui Donald, cum acesta îşi struneşte calul şi ţinteşte. Două împuşcături biciuiră aerul. Caii se ridicară în două picioare şi în aceeaşi clipă căzură în genunchi. Înainte ca vreunul din bandiţi

să poată trage, Donald trecu ca fulgerul printre ei…

Donald ştia să călărească. Călărea poate, altcum de cât se obişnuia aici în vest, dar călărea minunat. Făcu un ocol, se-ntoarse şi atacă din nou. Iarăşi răsunară două împuşcături şi amândouă nimeriră ţinta. Unul din gloanţe lovi din plin calul lui Jesse, care se prăbuşi la pământ strivindu-şi călăreţul sub el. Celălalt glonte îl nimeri pe Sam în braţ, fără să-l rănească serios.

Toate acestea se petrecură la iuţeală şi banditţii nu apucară să tragă decât când Donald ajunse la ieşitura stăncii unde se refugiase şi celălalt cal care purta lădiţa prada bandiţilor şi pe Bessie. Unul din gloanţele lor nimeri calul acesta. Urlând de durere calul se ridică în două picioare. Bessie era în primejdie. Cu toate că el însuşi era expus. Donald se repezi după cal, tăie frânghiile de care era legată Bessie, o trase jos de pe cal apoi văzând că animalul este pierdut îl împuşcă spre a-i pune capăt chinurilor.

Acum era timpul să treacă la adăpost. Bandiţii se apropiau din toate părţile şi trăgeau de zor, fireşte numai atunci când Bessie nu se afla în linia lor de bătaie.

Donald descălecă şi se adăposti după cadavrul calului ucis. De acolo începu să tragă la nimereală. Doi bandiţi fură atinşi de gloanţe. Atât însă fu de ajuns pentru ca ceilalţi bandiţi să se retragă din zona periculoasă.

Apărarea îndârjită a lui Donald i-a zăpăcit pe bandiţi. În faţa lor se afla ieşitura stâncii. Acolo se adăpostise Donald iar cadavrul calului constituia pentru el o pavăză bună. Chiar lângă stâncă se afla o mică baltă şi pe le lături, creşteau câteva buruieni. Un izvoraş curgea din stâncă şi se revărsa în această baltă. Pentru Donald, atâta apă îi era de ajuns. Deocamdată el se afla în siguranţă.

Dar numai deocamdată. Cât, asta depindea de ce vor face bandiţii. Ori cum, un atac din partea lor, i-ar costa multe victime. În schimb, avea hrană puţină şi aceasta trebuia s-o împartă cu Bessie. Abia de îi va ajunge pentru o zi.

Şi totuşi, Donald nu se credea pierdut. Era numai obosit şi îi era foame. De izvoraş se putea folosi pentru băut dar deocamdată nu putea ieşi din bârlog fără să-şi rişte pielea. Şi îi era o sete groaznică din cauza aerului îmbălsămat de sare din acea regiune şi care mărea trebuinţa de apă.

Donald nu pierdu din vedere mişcările bandiţilor. Sam se retrase şi dispăru cu o parte din oameni. Manevra aceasta ascundea ceva. Ce va fi plănuind Flanagan? se întrebă Donald.

Un singur lucru era cert, că cei trei bandiţi rămaşi aici au fost lăsaţi de pază ca să nu poată fugi.

Trecu o oră, fără să se întâmple nimic. Atunci el se târî în patru labe până la izvoraş şi bău puţină apă. Se întoarse pentru a-i aduce şi Bessiei puţină. Îi scoase căluşul şi o dezlegă. Dar Bassie nu se mişcă.

Donald se sperie. Să fi ajuns prea târziu? Nu va fi căzut victima unui atac de slăbiciune? În grabă o târî pe Bessie până la apă, îi udă fata şi îi turnă apă pe gât. Văzând că tot nu mişcă, îi cercetă inima şi auzi cum bate însă foarte slab.

Îi mai dete să bea până ce Bessie deschise ochii şi îl privi nedumerită. Apoi îi închise din nou.

Donald nu ştia ce să facă. Atunci o ridică pe Bessie pe picioare şi o rezemă de partea din faţă a stâncii, la umbră. Mai mult nu putea face pentru ea. Cel puţin pentru un moment. Acolo, Bessie era în siguranţă şi chiar la adăpost de gloanţe.

Dincolo, cei trei bandiţi se trântiseră la pământ în umbra cailor şi aşteptau. Aşa trecea ceasuri întregi care pentru Donald care trebuia să fie cu atenţia încordată tot timpul, era un adevărat chin.

Deodată, Donald sări în picioare. Observase cum unul dintre cei trei bandiţi încălecă şi se îndreptă spre el fluturând în mână o cârpă. Instinctiv, simţi că se va întâmpla ceva.

— Halo! Nu trage, strigă banditul apropiindu-se.

— Ce vreţi?

— Să-ţi facem o propunere. Flanagan şi Hallman au plecat să aducă întăriri. Asta mai durează. Aici afară este al dracului de cald. Dă-ne fata şi caseta cu bani şi poţi să dispari.

Propunerea aceasta îl surprinse. La orice aşteptase, numai la o asemenea propunere nu.

— Şi dacă refuz?

— Da ce, ţi-a fript soarele creierul? Te lăsăm ş-o ştergi. Nu vrem decât caseta şi fata… restul ne e indiferent.

— Ce garanţie îmi daţi că nu mi se-ntâmplă nimic?

— Venim fără cai şi fără arme.

Donald rămase indecis. Chibzui repede. Propunerea putea sa fie o cursă mârşavă. Dar dacă veneau fără arme nu i se întâmpla nimic căci el era înarmat. Dacă era liber, în câteva ore putea ajunge cu armăsarul la ieşirea văii. La Valley-Town se afla şeriful Manning şi înainte ca bandiţi să ajungă la Yverdon îl putea înştiinţa. Se uită; Bessie şi îi scrută faţa crispată.

— Terry, colo!

Capul lui Donald se-ntoarse. Se uită în sus şi sări în lături. De sus se prăvălea un imens bloc de piatră care căzu la pământ cu zgomot mare, exact în locul unde cu câteva minute mai înainte ascultase propunerea bandiţilor. Sărise o bucată mai departe şi se trezi faţă-n faţă cu Jesse, Hallman şi Burrow. Acesta fusese planul lui Sam.

Aceştia se năpustiră asupra lui Donald şi îl loviră cu pumnii. Voiau să-l prindă viu. Dar Donald nu cedă. Se zbătu luptând cu înverşunare până simţi că puterile îl părăsesc, Atunci îşi strigă calul:

— Curico! Evelyn… Curico!

Ca ieşit din minţi se năpusti calul asupra bandiţilor şi cu capul înainte îşi făcu loc printre ei. Copitele lui Curico făcură minuni. Donald putu să respire. Cu restul puterilor sale se agăţă disperat de şeaua calului care o luă îl goană. Un strigăt porni din gâtlejul bandiţilor şi în urma lui Donald răsunară câteva împuşcături.

Ce urma după asta. Donald avea să o afle mai târziu. Căci cei trei bandiţi care stătuseră de pază se luară după el şi unul din gloanţele lor îl nimeri în spate. Donald simţi că se prăbuşeşte într-o prăpastie fără fund.

CAP. XIX

Şeriful Manning, în fruntea convoiului care pornise prin valea disperării, îşi opri calul şi ascultă încordat un zgomot ce părea că vine din depărtare.

Alături de el, călărea Ioana Drake. Drumul prin vale era foarte anevoios şi oamenii suportau greu canicula. Ioana se sforţa să rămâie mereu în fruntea convoiului, alături de şerif. Atitudinea ei curajoasă şi voinţa ei de a rezista cu orice preţ la toate greutăţile ce le aveau de întâmpinat, constituia un imbold pentru restul trupei alcătuită numai din bărbaţi tineri şi care nu voiau să se lase mai prejos de tovarăşa lor.

Şeriful era fericit că avusese inspiraţia de a o primi în trupă şi pe Ioana. Prezenţa ei îi era de mare folos, fără ea, şeriful ar fi avut de înfruntat nemulţumirile bărbaţilor din trupă dintre care unii ar fi fost gata să dea înapoi dinaintea cel dintâi obstacol mai mare.

— Nu mă pot înşela, declară şeriful. Undeva s-a tras focuri de armă.

Ioana care îşi oprise şi ea calul, scrută cu atenţie zarea. Manning îi arătă un punct în depărtare, care se mărea din de în ce. Deodată se ivi în apropiere şi Manning îl putu distinge pe Curico alergând în goană mare. Nu încăpea nici o îndoială, calul era armăsarul lui John Reavell. Manning îl cunoştea foarte bine căci un asemenea cal era un exemplar unic.

Curico, fără călăreţ, se apropia în goană urmărit de câţiva oameni călări.

— Este banda lui Flanagan! strigă Manning. Înainte băieţi! Trageţi şi daţi-i jos de pe cai!

Acest ordin îl primiră cu bucurie căci oamenii lui Manning ardeau de dorinţa de a se măsura cu bandiţii cât mai repede spre a pune capăt expediţiei acesteia atât de obositoare.

Şi Ioana îl zărise pe Curico şi îl recunoscuse imediat. Văzându-l fără călăreţ, inima ei se strânse de durere. Unde putea fi Donald Reavell dacă armăsarul se întoarce singur şi încă urmărit de bandiţi?

Şeriful însă trecu ca vântul pe lângă ea, urmat de ceilalţi oameni din trupă, spre a-i întâmpina pe bandiţi. Nici lui şi nici oamenilor ceilalţi nu le mai păsa de caniculă. Păreau înviorați cu toţii la vederea bandiţilor.

Surprinşi pe neaşteptate, bandiţii încercară să fugă. Oamenii lui Manning începură să tragă. Unii dintre bandiţi căzură răpuşi de gloanţe.

Ioana îi strigă pe Curico. Auzindu-se strigat, Curico se apropie. Îi recunoscuse vocea căci Ioana îi era familiară. Ea era singura fiinţă la fermă pe care armăsarul o lăsa să se apropie de el, să-l mângâie şi de la care îşi primea regulat porţia lui de zahăr.

La vederea lui Curico, Ioanei îi dete lacrimile. Se apropie de el, îi înlănţui capul cu braţele şi plânse.

— Curico, unde ţi-e stăpânul?

Inteligentul animal părea că pricepe întrebarea căci deodată se întoarse şi o porni în direcţia de unde venise. Din când în când întorcea capul înapoi parcă spre a se convinge că Ioana îl urmează. Ioana se luă după el.

De departe se mai auzeau împuşcăturile oamenilor. Dar pe Ioana nu o mai interesa lupta, ci doar un singur lucru: soarta lui Donald. Deodată îl zări. Era la pământ în nesimţire, cu capul în poalele unei femei. Faţa lui avea înfăţişarea unui mort. Cămaşa îi era ruptă şi plină de sânge.

La apropierea Ioanei, Bessie Hallman întoarse capul. Nu părea mirată la vederea Ioanei şi nici nu era căci în acel moment nu se gândea decât la Donald.

— Bietul Terry, bietul băiat! murmura ea.

Ioana coborî de pe cal silindu-se să se stăpânească. O durere nebună care o înăbuşea o cuprinse când îl văzu pe Donald în braţele acelei femei.

— Ce… ce este… cu dl. Reavell?… bâlbâi ea.

— Vrei să spui cu Terry? o contrazise, repede, femeia. L-a lovit un glonte şi cred că moare. De când l-am găsit a tot rămas în nesimţire. Nu-i mai poată da nici un ajutor. Mai bine să-l lăsăm să moară în linişte.

— Lasă-mă să-i cercetez rana. Mai îi bate inima? întrebă Ioana.

— Slab. Câteodată nici nu i se mai simte pulsul. Ai apă?

Ioana alergă până la calul ei şi aduse sticla cu apă. Fără să se mai ocupe de Bessie, Ioana începu să-i examineze pe Donald. Un glonte explozibil îi făcuse lui Donald o rană groaznică. Contrariu lipsei de calm a lui Bessie, Ioana în faţa primejdiei îşi păstrase sângele rece. Ea scoase din sacul ei medicamentele ce luase cu sine, spălă rana, o dezinfectă şi îi puse un bandaj curat. Apoi spuse:

— Trebuie să-l ducem în grabă, la umbră. Şi arătă înspre dealul care împrejmuia valea.

Bessie, fără să scoată o vorbă, se ridică. Pe fata această, se pare că Terry o cunoştea mai de mult. Şi cât era de energică, îi ajută Ioanei să-l ridice pe rănit pe cai şi merse alături de el, pe jos, până la ieşitura unde cu câteva ceasuri mai înainte, se dăduse o luptă atât de apriga între Donald şi bandiţi.

Cele două femei îi aşternură lui Donald nişte pături şi el rămase delirând, în paza Bessiei.

Ioana trebuia să se ocupe de Curico căci abia acum observă că şi el era rănit. După ce îi spălă şi lui rana şi după ce îl pansă şi-i dete apa se întoarse lângă Donald.

— Crezi că Terry va scăpa cu viaţă? întrebă Bessie.

Ioana tresări. Aşa întreba numai cineva căruia fiinţa în primejdie îi era scumpă. Probabil că femeia aceasta al cărei nume nu-l cunoştea şi nici ea nu voia să-l cunoască, îl iubea pe Donald. Se stăpâni totuşi şi răspunse:

— Nu putem ştii. Înainte de toate, rănitul ar trebui să fie dat în seama unui medic. Are nevoie de linişte şi de odihnă.

Bessie tăcu. Doar un oftat greu îi ieşi din piept. Gândurile o frământau. De fapt, ar fi trebuit să încalece pe admirabilul Curico şi sa se refugieze la Yverdon. Colo, într-un colţ, se mai afla caseta cu avuţia lui Flanagan. Jesse o aşteaptă, dar ea nu mai voia să se reîntoarcă acolo.

De moartea lui Jesse încă nu ştia. Nu ştia decât un singur lucru: că Terry fusese împuşcat şi că el se prăbuşise de pe cal. Sărise atunci în sus şi alergase orbeşte ca să-i vie într-ajutor. De rest nici nu s-a sinchisit. Oamenii şerifului trecuseră pe lângă ea şi bandiţii fuseseră puşi pe goană.

Ce se va mai întâmpla acum? Habar n-avea. Totul îi era indiferent. N-o interesa decât viaţa lui Terry care devenise deodată singurul ei ţel. La început voise să se distreze numai. Ei însemna oarecare variaţie pentru viaţa ei atât de monotonă. Voise să-l aţâţe la fugă şi apoi să-l surprindă. Poate şi pentru că spera ca astfel să obţină calul. El însă fusese mai tare. Atunci începu să-l urască până ce văzu că lui i se face milă şi că are grijă de ea. Atunci regretă că prin strigătele ei, asmuţise câinii şi îl trădase fuga. Ar fi vrut din toată inima ca fuga lui să izbutească şi el s-o ea cu el ca să-l ajute.

Şi-acum? Va mai putea oare să reziste, trupul acesta atât de slăbit? Şi dacă rana se va infecta totuşi? O va mai duce poate încă vreo câteva zile şi apoi va fi Iremediabil pierdut.

Ioana gândea cu totul altfel. Chibzuia cam ce ar fi de făcut ca Donald să poată fi transportat de aici. Altcum nu-l putea salva.

Oamenii lui Manning nu se mai zăreau. Împuşcăturile încetaseră.

În sfârşit, apăru un călăreţ. Se feri să se arate până recunoscu în el pe un fermier din Bantry. Ioana îl strigă şi acesta se apropie.

— I-am urmărit, spuse el. Manning nu se lasă. Trebuie să merg la Valley-Town să aduc întăriri. Tot cuibul bandiţilor va fi curăţat.

— Ia-ne şi pe noi. Donald Reavell…

Dar fermierul îl şi zărise.

— E mort? întrebă el.

— Încă nu. Trebuie să-l ducem de aici şi repede, altfel moare.

După un sfert de oră plecară spre Valley-Town. Bessie Hallman, Ioana Drake şi fermierul. Pe spinarea lui Curico, odihnea Donald. El habar n-avea de cele ce se-ntâmplă căci zăcea în friguri şi lupta cu moartea.

CAP. XX

Sam Flanagan era convins de reuşita planului său. Ar fi pariat pe ori ce că va izbuti şi fără îndoială că ar fi câştigat prinsoarea dacă în ultimul moment, strigătul Bessiei Hallman nu i-ar fi zădărnicit pianul.

Pianul lui Flanagan era rafinat. Cei trei bandiţi lăsaţi de pază trebuiau să se îndrepte înspre Donald şi să-i facă propuneri de pace în aceiaş clipa în care unul dintre oamenii lui Flanagan se va căţăra pe coasta muntelui spre a prăvăli un bloc de stâncă peste Donald.

Donald nu putea privi nici la dreapta nici la stânga căci trebuia să aibă privirea aţintită asupra celor trei bandiţi care se aflau drept în faţa sa.

În timp ce unul dintre bandiţi urca coasta, ceilalţi pândeau prăvălirea stâncii spre a porni atacul. Strigătul Bessiei îl preveni pe Donald, totuşi el era cât pe ce să fie răpus.

Donald trase. Primul care căzu răpus de gloanţele lui fu Jesse Hallman, al doilea Ralph Burrow. Ceilalţi bandiţi îl împresurară dar atunci interveni Curico şi astfel Donald putu să fugă. Nu ajunsese departe. Un glonte îl nimeri şi Donald căzu de pe cal. Curico o luă razna înainte, urmărit de bandiţi căci Flanagan voia cu orice preţ să puie mâna pe cal.

Intervenţia neaşteptată a lui Manning îi puse pe bandiţi pe goană. Abia putură să-şi ridice camarazii căzuţi în luptă. Manning cu oamenii săi îi goneau din urmă.

Sam Flanagan încercă zadarnic să opună rezistenţă lui Manning şi nu-i rămase altceva de făcut decât să scape prin fugă. Făcu deci cale întoarsă şi împreună cu ceilalţi bandiţi ajunse la Yverdon cu un sfert de oră înaintea şerifului.

Din fericire, Manning îşi păstră sângele rece. Îşi adună oamenii şi evită astfel o înfrângere. La ieşirea din vale, în faţa primelor case din Yverdon, Manning îşi strânse oamenii şi le porunci să descalece şi să treacă la adăpost.

Şeriful era un om prevăzător. De data aceasta ei voia să meargă la sigur. Şi el avea câţiva răniţi iar ceilalţi oameni se resimţeau de pe urma atacului şi aveau nevoie de odihnă. Unul dintre ei fu trimis după întăriri.

Şi mai era ceva. Soarta Ioanei îl îngrijora, în timpul luptei o scăpase din vedere şi acum îşi reproşa că o lăsase în părăsire

fără să-şi dea seama.

Întoarcerea atât de jalnică a bandiţilor se făcu în tăcere. Flanagan vru să evite panica. Dar nu trecură zece minute de la sosirea lor şi tot Yverdonul era pe picioare. Din casă-n casă trecu fulgerător vestea, că şeriful Manning asediază localitatea.

Sam Flanagan adună pe toţi locuitorii capabili să ţină o armă în mână şi ordonă ca femeile să-şi adune în grabă avutul şi să se retragă în văgăunile muntelui. Ordinul acesta provoca o mare panică printre femei.

Când ajunse pe veranda fostului hotel, Flanagan îl găsi pe oameni adunaţi acolo. Dintre ei numai doi râmaseră în posturi de observaţie la marginea localităţii, spre a da de veste în cazul când ar fi atacaţi. Dintr-o privire Flanagan îşi dădu seama, că oamenii erau descurajaţi, chiar disperaţi şi ştia de ce. Şeriful Manning era temut şi se ştia că nu cunoaşte milă pentru cei care calcă legea. Partea cea mai proastă era, că bandiţii se aflau numericeşte în inferioritate faţă de trupa şerifului Manning.

Moartea lui Jesse Hallman şi a lui Burrow, absenţa lui Norton şi a lui Marshall, moartea celorlalţi care nu se mai întoarseră, toate aceste precum şi fuga bandiţilor era descurajatoare.

Sam Flanagan întâlni multe priviri pline de reproş atunci când se prezentă în faţa bandiţilor.

— Dacă vreţi, puteţi să solicitaţi mila lui Manning, spuse el ironic. Şi dacă aceasta vă poate folosi, predaţi-mă lui.

Flanagan era foarte îngrijorat. Intuiţia lui îi spunea că de data aceasta nu mai rămânea nici o speranţă. Poate că izbutea să-l înfrângă pe Manning. În cazul acesta trebuiau să cureţe locul. Dacă nu, trebuiau să fugă în munţi unde vor fi împresuraţi. Un timp vor rezista, dar într-o bună zi vor termina proviziile de hrană şi atunci vor trebui să se predea.

— Sam, ai înnebunit, strigă Tom Markham, încălzit. Ce-nseamnă prostiile astea. În primul rând Manning nu ne va cruţa şi în al doilea rând, nu suntem trădători. Am ţinut întotdeauna la tine şi ţinem şi-acuma. Nu-i aşa băieţi?

Ceilalţi se alăturară acestei declaraţii a lui Markham. Nu atât din credinţă pentru Sam cât mai ales pentru că ştiau ce-i aşteaptă din partea lui Manning. Mai bine luptă.

— Atunci ascultaţi, spuse Sam, ceva mai liniştit.

În timp ce Sam se consulta cu bandiţii, şeriful Manning luă şi el o hotărâre. Pentru el principalul era, să afle câţi oameni mai avea Sam. Până să sosească întăririle de la Valley-Town, va dura cu siguranţă o zi. În afară de asta, în Yverdon se mai aflau cu

siguranţă, şi femei. Ele trebuiau cruţate. În cazul unui atac această nu era însă posibil.

De aceea Manning se hotărî să-şi ajungă scopul nu printr-un atac ci printr-un vicleşug.

— Burns şi Holmes!

Aceştia se prezentară imediat în faţa lui Manning, Erau doi oameni de statură uriaşă, de mulţi ani în serviciul lui Manning.

— Împreună cu cinci oameni, vom încerca o înaintare asupra primelor clădiri ale localităţii, ordonă Manning.

— Şi noi? întrebă Burns.

— Veţi pătrunde împreună cu mine în interiorul localităţii.

— Am înţeles.

— Flanagan are cu siguranţă, o patrulă. O vom prinde.

Soarele începea să apună. Când primele fâşii de umbră începură să se lase deasupra localităţii. Manning începu înaintarea, de data aceasta pe jos. Primele treizeci de metri el putu avansa nestingherit dar numai atât căci o ploaie de gloanţe se abătu asupra lui şi a oamenilor care îl însoţeau.

Deoarece se aflau pe teren neted, trebuiră să se culce la pământ. Doi oameni fuseră nimeriţi şi răniţii. Dar alţi doi rămaseră în prima linie. Manning le dăduse instrucţiuni precise.

Surprinşi de atac, în localitate nimeni nu băgă de seamă înaintarea oamenilor lui Manning care să târau de-a buşilea folosind drept acoperire, orice tufiş şi fiecare adâncitură în pământ.

Manning, Burns şi Holmes se puseră în mişcare. Ceasul şerifului marca ora două şi jumătate. La ora trei urma să se producă o nouă înaintare şi până atunci ei trebuiau să ajungă în localitate. Numai astfel putea reuşi stratagema. Acesta era şi rostul atacului simulat al celor cinci oameni ai lui Manning.

Colo la intrarea în localitatea moartă pocneau salve de puşti. Din când în când salvele acestea erau chiar intense. La trei fără douăzeci, Manning ajunse la cea dintâi casă. De acolo ajunseră pe strada principală. Trei fără cinci. La patruzeci de metri depărtare, dintr-un şopron ruinat în care se ascunseră, cei doi poliţişti ai lui Manning zăriră clădirea hotelului Majestic şi în faţa hotelului mulţime de cai înşeuaţi. Mai făcură zece paşi. Acum ajunseră la o casă părăsită situată în imediata apropiere hotelului.

Ora trei. Manning dădu ordin celor doi însoţitori ai săi, să înlăture piedica revolverelor şi să se ridice. În acea clipă izbucni afară la intrarea în localitate, un mare foc de arme. Împuşcăturile

făceau un zgomot infernal, ca şi cum s-ar fi produs un atac violent.

Trei sau patru bandiţi, coborâră în grabă veranda şi încălecară pe cai.

— Foc, porunci Manning, calm.

Traseră toţi trei. Efectul fu neaşteptat. Bandiţii de pe cai îşi pierdură cumpătul. Înainte să-şi poată da seama de unde pornesc gloanţele, Manning ieşi din ascunzătoare şi apăru în faţa lor.

— Sus mâinile! Cine se atinge de armă, va fi împuşcat imediat, porunci şeriful.

— Manning.

Unul ridică mâinile. Un al doilea trase un glonte şi încercă să fugă dar în aceiaş secundă fu împuşcat în picior şi se prăbuşi la pământ împreună cu calul lovit şi el. Dar calul se ridică şi urlând de durere o luă la goană dând buzna peste ceilalţi cai ceea ce spori panica.

Burns sări afară din ascunzătoare şi căzu cu faţa-n jos, gemând uşor.

Manning înaintase cel mai mult. Pe ultima treaptă a scării el zări un bărbat. Pe Sam Flanagan. Acesta cum îi zări. Ridică revolverul şi trase dar nu nimeri ţinta. Manning însă, nici nu se gândea să tragă. El trebuia să-l prindă pe Sam Flanagan, viu. Pe tatăl lui îl dusese la spânzurătoare, acum venea rândul fiului.

Înainte ca Sam să mai poată trage odată, şeriful îi apucă de braţ, îi dete o lovitură peste mână astfel încât lui Sam îi căzu revolverul pe jos, apoi îl ridică în sus ai braţele sale vânjoase.

Sam Flanagan nu era un laş. El nu se eschivă de la luptă dreaptă cu acela care îi spânzurase tatăl şi care acum venea să-l execute şi pe el. Pentru prima oară Sam stătea faţă-n faţă cu duşmanul său de moarte.

Şeriful Manning era tare cât un urs, avea muşchi de oţel şi o pereche de mâini puternice, era însă mai în vârstă decât Sam. Amândoi ştiau să lupte. Sam ştia ce-l aşteaptă dacă încape viu pe mâinile şerifului. Odată de mult, Sam văzuse pe un hoţ de cai spânzurat. Priveliştea aceea oribilă n-o va uita toată viaţa.

Manning li cuprinsese pe Sam într-o puternică îmbrăţişare îndoindu-i braţul către spate. Sam îi dădu şerifului o lovitură în burtă atât de puternică în cât lui Manning îi daseră lacrimile.

Fu silit să-i dea drumul lui Sam şi primi din partea acestuia o lovitură puternică sub bărbie.

Odată liber, Sam se năpusti ca o pisică asupra lui Manning, îl

trânti la pământ dar primi din partea lui Manning o lovitură de pumn între ochi. Sam se clătină şi se prăbuşi ameţit, la pământ unde râmase leşinat.

Când deschise ochii, Sam se văzu cu cătuşe la mâini, în jurul lui stăteau, de asemenea încătuşaţi 8 dintre bandiţi ceia ce îi arăta limpede că pierduse lupta.

Şeriful Manning rămase la Yverdon până a doua zi dimineaţa. În zorii zilei sosi şi trupa de întărire. Oamenii rămaseră uimiţi văzând să lupta se terminase. Manning era groaznic la vedere. Faţa lui era plină de urmele loviturilor primite în cursul luptei cu Sam dar lui Manning nici nu-i păsa de ele.

De data asta şeriful procedă cu toată energia. După o percheziţie minuţioasă şi după confiscarea tuturor obiectelor găsite în localitate, oamenii lui Manning primiră poruncă să dea foc orăşelului în ruine astfel în cât să nu mai poate sluji de ascunzătoare pentru bandiţi. Prizonierii şi femeile fură cu toţii încărcaţi pe carele cu boi găsite în localitate şi apoi trupa şerifului se puse în mişcare.

Cu acest prilej i se aduse lui Manning o ştire bună: Ioana Drake şi Donald Reavell se aflau împreună la Valley-Town.

La interogatoriul luat bandiţilor de către Manning se află despre toate chinurile la care a fost supus Donald Reavell şi cu cât eroism i-a înfruntat pe bandiţi. Oamenii din Bantry rămaseră cu gura căscată. Numele lui Donald Reavell căpătă dintr-o dată, greutate, tocmai pentru că nici unul dintre ei nu ar îi îndrăznit că înfrunte asemenea riscuri.

De aceea aventura lui Donald Reavell stârni admiraţia tuturor şi toţi erau îngrijoraţi de soarta lui Donald care încă nu se ştia dacă va mai scăpa cu viaţă.

Şeriful Manning se informă despre starea în care se găseşte Donald Reavell şi află că acesta încă mai zăcea fără cunoştinţă. De la Ioana află despre prezenţa acolo a lui Bessie Hallman care nu ştia încă nimic despre moartea fratelui ei. Deoarece nu ştia ce să facă cu ea, şeriful Manning se hotărî s-o ia cu el la Bantry.

CAP. XXI

De câteva zile Donald Reavell se afla iar pe picioare. În ciuda tuturor chinurilor îndurate scăpase cu viaţă.

Exista în localitatea Bantry un medic, un bărbat mititel şi uscat cu numele de doctor Campbell. Doctorul Campbell era un om foarte capabil însă nimeni nu ştia de ce şi-a ales drept reşedinţă pentru exercitarea profesiunii sale tocmai orăşelul Bantry unde nu prea avea de lucru.

Cu toată căldura grozavă şi cu toată munca grea pe care o făceau, oamenii din acea regiune erau sănătoşi tun şi atingeau o vârstă foarte înaintată. La Bantry doctorul Campbell ar fi trebuit să moară de foame dacă n-ar îi avut avere personală şi dacă ar fi trebuit să trăiască numai din exercitarea profesiunii de medic.

Donald Reavell fu adus la Bantry în casa tatălui său şi dat în îngrijirea acestui doctor Campbell.

După mult timp de zăcere, febra cedă şi Donald deschise în sfârşit ochii, întrebând mirat unde se află.

— În casa dumitale Mister Reavell, răspunse Campbell zâmbind şi părăsi încăperea.

Donald nu-l observă plecarea ci se cufundă în gânduri. Se afla acasă. În suflet căpătă siguranţa care îl umplea de mândrie: trecuse cu succes proba de foc, aceasta nu dovedi vizita lui David Drake care-l îmbrăţişa, mişcat. Aceasta i-o dovedeau numărul nesfârşit de concetăţeni care se interesau mereu de sănătatea lui şi care ţineau cu orice preţ să-i strângă mâna şi să-i exprime admiraţia lor.

Unica vizită pe care Donald o aştepta cu nerăbdare nu veni.

Donald o aştepta pe Ioana Drake. O aşteptă zi cu zi dar în zadar. Odată îi pomeni chiar lui David Drake de Ioana. Acesta era furios pe fiica sa.

— Ar fi putut face cea mai frumoasă partidă din oraş… zise bătrânul.

— Şi?

— Dracu ştie ce are fata asta în cap. Ioana nu vrea. L-a refuzat pe Edward Crash, prefera să călărească cu cowboy şi cu turmele afară la câmp în loc să se uite după un bărbat cumsecade.

Donald i-ar fi pus bucuros o singură întrebare lui David Drake dar renunţă. Nu voia să întrebe. Poate că se înşelase atunci când crezuse să Ioana îl agreează. De ar fi aşa l-ar fi vizitat măcar o

singură dată.

În timp ce se întreba pe cine iubea Ioana, îşi aduse aminte că ea fusese singura fată care luase parte la expediţie. Printre oamenii porniţi în urmărirea bandiţilor se putea ca vreunul din ei să fi cucerit inima Ioanei. Totuşi acesta nu era un motiv ca ea să nu vie să-l vadă şi Donald era foarte mâhnit din această pricină.

Însănătoşirea lui Donald făcea progrese. Într-o zi doctorul Campbell îi spuse zâmbind:

— Însfârşit te-ai înzdrăvenit. Nu mai am ce să caut pe aici. Mi-era tare frică să nu te prăpădeşti dar acum totul e în regulă. Şi inima bate iarăşi normal. Acum ieşi la aer curat, fă cât mai multă mişcare şi într-o lună vei fi sănătos tun.

După plecarea doctorului Donald se îmbrăcă şi ieşi pe verandă.

Acolo singur cu gândurile sale, Donald trecu în revistă toată viaţa sa de până acum dar ea nu-l mai interesa. Nu avea nici un rost să se mai întoarcă la Saint Louis. Aici avea existenţa asigurată căci David Drake plătise între timp toate datoriile tatălui său. Şi apoi aici totul îi atrăgea. Libertatea fermierului, lupta pentru recoltă, munca, până şi distracţiile mai sănătoase decât în marile oraşe i se păreau mai de preţ.

Dar de ce nu venea Ioana? Doar nu i făcuse nimic. Iarăşi şi iarăşi gândurile lui se întorceau către Ioana.

Îşi aminti şi de Bessie Hallman. Bessie era cu el când îl găsise Ioana aşa îi povestise David Drake, precum şi multe altele printre care şi că şeriful Manning renunţase să depună plângere şi în contra ei. Bessie era acum în serviciul lui Edward Crash pe care îl ajuta în prăvălie.

Trebuie să vorbesc cu Bessie îşi spuse Donald. Poate că mi-ar putea ajuta. Cu gândul acesta intră în casă să se îmbrace. Nu putu însă în ziua aceea să-şi pună planul în aplicare căci primi vizita şerifului Manning care îi puse o mulţime de întrebări despre Sam Flanagan.

În noaptea aceea Donald nu putu să doarmă. Era sănătos, odihnit şi lipsit de ocupaţie. Îşi puse în gând ca a doua zi să lucreze la fermă dar mai întâi voia să vorbească cu Bessie.

*

* *

Sam Flanagan şi cei 8 complici fuseseră predaţi închisorii din Tweed. Soarta şi-o cunoşteau nu mai exista nici o scăpare. Instrucţia dura mai multă vreme pentru că trebuiau lămurite toate atacurile şi jafurile comise de bandiţi.

Într-o zi Sam fu dus la instrucţie. Camera procurorului se afla la etajul doi al clădirii. Sam fusese eliberat din cătuşe şi acum stătea faţă în faţă cu procurorul.

— Te-am avertizat Flanagan, îi spuse acesta, că îţi poţi uşura situaţia făcând mărturisiri complecte.

Sam tăcu.

— Ai dat justiţiei mult de lucru. Consecinţele le vei vedea peste 3 zile când vei căpăta răspunsul pe care îl meriţi dumneata şi complicii dumitale. Mă voi strădui să obţin pedeapsa capitală şi fii sigur că o voi obţine. Ei, tot mai taci? N-ai nici curajul să-ţi recunoşti crimele. Eşti un laş…

În momentul acela grefierul trecu în camera alăturată.

Sam răspunse tare şi hotărât:

— Te înşeli d-le Procuror, nu sunt aşa de laş precum îţi închipui. Şi eu ştiu să acţionez.

Înainte ca procurorul să fi avut timp să măsoare înţelesul acestor cuvinte Flanagan se năpusti asupra lui şi-l doborî la pământ.

CAP. XXII

Ploaia se prelungi şi a doua zi. Când Donald Reavell părăsi ferma o ploaie măruntă continua să inunde toată regiunea. Donald era hotărât să aibă o explicaţie cu Bessie Hallman sperând să lămurească astfel atitudinea ciudată a Ioanei.

Edward Crash nu păru prea entuziasmat când Donald îşi exprimă dorinţa să vorbească cu Bessie.

— Nu ştiu dacă va voi să te vadă, spuse Crash.

— Unde este Miss Hallman? întrebă Donald.

— Afară în curte domnule Reavell. Caut-o singur. Eu am treabă.

Bessie Hallman îşi făcea de lucru într-un şopron.

— Halo, Miss Bessie! Bună seara.

— Terry?... Dumnezeule... şopti ea.

— Da, dar nu mai sunt Terry ci Donald Reavell, Miss Bessie. Te-am deranjat?

— Pe mine? Nu, Terry. Ce vrei de la mine?

Donald observă că Bessie era nedormită şi că plânsese mult.

— Aşi vrea să stăm de vorbă. O cunoşti pe Ioana Drake?

— Desigur. Vrei să vorbeşti cu mine? Vino în casă, Terry, nu aici. Vocea ei tremura.

— Ceea ce am de vorbit cu d-ta Miss Bessie n-are nevoie de martori. Să rămânem aici.

— Nu! Pentru Dumnezeu. Terry... Donald Reavell, te rog, vino în casă, aici... nu... nu...

Pe Donald îi surprinse această frică.

— Nu vrei să-mi mărturiseşti Bessie ce i-ai spus despre mine Ioanei?

Bessie nu-l lăsă să continue. Îl apucă de braţ şi-l şopti:

— Terry, dacă ţii la viaţă, urmează-mă imediat în casă.

— Dar de ce? Găsesc că e foarte plăcut aici.

Atunci Bessie îi şopti lui Donald un nume la auzul căruia inima lui Reavell începu să bată cu putere:

— Sam Flanagan!

— Ce-i cu el? întrebă Donald.

— Sam Flanagan e liber. A dezertat. E în Bantry. A fost la mine acum o jumătate de oră şi s-a informat despre tine, Terry. M-a ameninţat cu moartea dacă îl trădez. Voia să meargă la ferma Reavell ca să se socotească cu tine.

Donald avusese noroc că plecase de la fermă şi că se afla aici.

— De ce cu mine şi de ce nu cu Manning?… În orice caz îţi mulţumesc Bessie. Acum răspunde-mi la o singură întrebare ai fost lângă mine la venirea Ioanei. De ce nu vrea sa mă vadă? Ce ţi-a spus Ioana despre mine? I-ai povestit ceva, neadevărat, ceva care pe ea…

— Rămâi aici, Terry. Nu pleca acum. Ioana Drake te iubeşte. Asta putea s-o vadă şi un orb. Dacă n-a venit să te vadă, explicaţia e foarte simplă. Ia a presupus că poate între mine şi tine ar fi…

Lui Donald atât îi fu destul. Se năpusti în stradă şi alergă de-a dreptul la Manning. Acesta se întoarse dintr-o călătorie acum o oră şi găsise o telegramă din partea judecătorului care îi anunţa dezertarea lui Sam Flanagan.

— Spui că e aici în Bantry? spuse şeriful. În cazul acesta îl prindem sigur. În cinci minute pornim.

— Şi de mine n-ai nevoie? întrebă Donald, neliniştit.

— Nu, dar te sfătuiesc, ca în noaptea asta să dormi cu obloanele închise. Tâlharii aceştia sunt capabili de orice.

Donald se întoarse grăbit la fermă unde îl întâlni pe David Drake care se afla la mica lui fermă de alături.

— Halo. Mister Drake voiam să te văd. Unde este Ioana?

— Ioana? Dracul ăsta de fată e cu cireada. Nici ploaia nu o sperie. Nici nu e fată e băiat.

— Şi unde-ţi este cireada, Mister Drake?

— Curioasă întrebare pentru un fermier, Donald Reavell. Afară la păşune, nu ştiai?

— Nu, nu ştiam, dar mă interesează şi încă atât de mult, încât mă voi duce s-o văd. Gene pune-i şeaua lui Curico!

Apoi încalecă şi o luă razna pe câmp.

CAP. XXIII

Cu cât înainta mai mult, regiunea devenea mai pustie, ploaia încetase. În schimb se ridica ceaţă.

Donald nu era îngrijorat. Îşi pusese puşca la îndemână şi privea cu atenţie în depărtare. După socoteala lui avea să ajungă curând în lagărul cowboylor. Mai merse câtva timp şi o zări pe Ioana. Ea şedea pe o şea trântită în iarbă şi cânta dintr-o chitară. Când se apropie îl zări şi Ioana. Deodată răsună o împuşcătură tare dar glontele nu-şi nimeri ţinta. Donald nu-l vedea pe agresor dar ştia că acolo în dosul unui tufiş stătea Sam Flanagan.

Sam ştia că sora lui Jesse se află la Bantry şi după evadarea lui se îndreptase într-acolo propunându-i să fugă cu el.

— Nu Sam. Mi-ajunge Jesse e mort şi eu am prilejul să-mi câştig existenţa prin muncă cinstită. Sunt trecută de 30 de ani. Şi apoi, ceea ce aţi făcut voi, tu şi cu Jesse este o crimă pe care va trebui s-o ispăşeşti. Nu vreau să te trădez. Încearcă să dispari, dar pe mine lasă-mă aici şi uită-mă.

— Bine. Te-ai schimbat repede. Am s-o şterg mai întâi însă am să mă duc să închei socotelile.

Precum vedem îşi pusese planul în aplicare.

— Să ne socotim Donald Reavell! îi strigă Sam ieşind din ascunzătoare. Unul dintre noi e prea mult pe lumea asta, îl auzi Donald strigând.

Sam ridică arma şi trase. Cu siguranţă că l-ar fi nimerit dar în aceiaşi clipă răsună şi o altă împuşcătură şi Sam Flanagan căzu leşinat la pământ lovit de un glonte.

Deasupra lui se plecă Ioana ca să vadă dacă nu cumva murise.

— Tu ai tras Ioano?

Dar nu mai aşteptă răspunsul. Donald alergă către ea şi îi spuse:

— Îţi datorez viaţa Ioano.

Şi voi să o îmbrăţişeze.

Ioana se feri, îşi vârî arma la cingătoare şi spuse cu toată seriozitatea:

— Suntem chit, Donald Reavell. Odată mi-ai salvat viaţa acum a fost rândul meu.

— Ioana, imploră Donald.

— Du-te la Bessie Hallman.

Asta era prea mult pentru Donald. Încăpăţânarea ei îl

înnebunea. Înainte ca Ioana să mai poată face un gest de apărare, ei o luă în braţe şi o sărută cu patimă. O singură clipă îşi desprinse buzele de ale ei spre a-i spune:

— Ioană, îmi eşti dragă!

În acelaşi timp, la Bantry, se petrecea o scenă asemănătoare între Bessie Hallman şi Edward Crash.

— Nu sunt tocmai tânăr, îi spuse acesta, Bessiei. Dar te iubesc şi vreau să te iau de soţie.

— Mai există şi alte fete la Bantry, Edward Crash.

— Da, există. Dar numai pe tine te iubesc.

Atunci Bessie zâmbi şi întrebă neîncrezătoare:

— Adevărat? Numai pe mine? Bine Edward, dacă ţii mult, să-ncercăm. Numele de Hallman…

— Va fi înlocuit cu acela de Crash, o întrerupse Edward şi o strânse cu putere la pieptul său.

Sam Flanagan, deşi rănit grav, fu legat cobză şi predat şerifului.

David Drake, rămase cu gura căscată, când uitându-se pe fereastră îi văzu pe Donald Reavell şi Ioana intrând înlănţuiţi, ca doi îndrăgostiţi.

— Am prins-o, îi strigă Donald de departe când bătrânul le ieşi în întâmpinare.

— Bravo, băiatule!

— Şi nu-i mai dau drumul, toată viaţa, declară Donald solemn.

Lui David Drake îi apăru o lacrimă în colţul genelor. Fericit, alergă către casă strigându-şi nevasta ca să-i împărtăşească bucuria.

SFÂRŞIT

CUPRINS